

Académie des Sciences et des Lettres

Paris

Le 15 Mars 1884

B.Moravetz Edith

Bánlaky László

Acélszürke Pipacspirosban

Holnapmagazin

B. Moravetz Edith

Bánlaky László

Acélszürke pipacspirosban

Holnap Magazin Kiadó 2017

© B. Moravetz Edit 2017

© Bánlaky László 2017

Felelős szerkesztő: Bakos József

Szöveggondozás: Bakos József

Lektor: Tamás István

Borító: Bánlaky Anna

© Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Bakos József – Holnap Magazin

E-mail: holnapmagazin@gmail.com

www.holnapmagazin.hu

Nyomdai munkálatok: RB-Bindex Kft, Miskolc

Megjelent 27,4 A/5 ív terjedelemben, 182 oldalon

Bánlaky László

versei

Ó-év búcsúztató

A lehelet bajuszokra, mint dér
szilárdult, jelezve a dermesztő
hajnalt; kisüsti adja melegét.
Köszöntjük Szilveszter ünnepét.

Vigalomra gyúlik a szomszédság,
jó borral öntöznek pálinkát.
Az asszonynép nagy tálakból kínál
vacsorát, de mielőtt belevágnák
késüket a piros, ropogós húsba,
visító malacot hoz be a gazda;
mindenki húzogatja a farkát,
hozzon jó szerencsét a holnapra.

Néma csend lesz: éjfél üt az óra.
Könnyes szemmel, egymás kezét fogva,
száll a dal: „Isten áldd meg a magyart”!

Lelkük soká visszhangozza még –
lesz-e magyar jövőendő?
Az égre nézz!
Csaba királyfi, csillagösvényen...

2016. december. 29.

Állatkertben

Nyáron két hetet Nagyapánál nyaraltunk,
az utazás is nagy élmény volt: a vasút.
Programunkból imádtam az állatkertet,
mert ott kaptál egy áhított sósperecet.

Első utunk a vízilóhoz vezetett.
Nagy száját eltátotta, a peregem kérte.
De miért ló? Lószerű nincs benne semmi!
Próbáltál már vízilovon lovagolni?

A kenguru erszényében mennyi pénz van?
Nem értettem, a zebra miért van rabruhában.
Mosómedvéknél hiányoltam a teknőt,
Kérje kölcsön! Szívesen adja a teknős.

Itt szakadt el Nagyapámnál a cérna –
elfáradtunk, te is, én is, menjünk haza!
Hogy nem láttál tevét, elefántot, kígyót?
Majd holnap. Fagyit is kapsz, Nagymamától...

2017. február 14.

Mackó úr kalandjai

Mackó Muki tévét nézett barlangjában,
kapadohány füstölgött nagy csibukjában.
Jókora csészéből szürcsölt hozzá kávé,
ekkor hozta Dorka a bácsi früstökét.

Reggelire Zebulon is előkerül,
dagadt arca árulkodik: kaptár körül
settenkedett, csenni onnan egy kis mézet, –
bácsi tekintetéből nem sok jót nézek!

Nos, gyerekek, – szól a bácsi, – ha jók lesztek,
nyári utazásomra velem jöhettek.
Hurrá, utazunk! – lelkesednek a bocskok,
ígérem, – így Zebulon, – nem civakodok.

Mackó úr a nagy bőröndjét elővette,
mackó-ruhát szépen, sorban belétette.
Autójában jókora a csomagtartó,
méz is lesz? – kérdi Dorka: három kancsó!

Kijelölöm az úti célt: megyünk Pécsre,
megnézzük: rokon a Mecsekben él-e?
Retyezáttól, hogy az utat ne tévesszem,
egy új dzsí-pí-eszt drága pénzen megvettem.

Szól Zebulon: én be tudom állítani –
megígérem, hogy nem fogom elrontani.
Te? Írásból megbuktál – így morog Dorka;
hogy hallgasson, Zebulon jól orrba nyomja.

Indulás! Mackó úr beül a volánhoz,
nyög a rugó, nem tervezték ilyen súlyhoz.
– A piros vonalat kövesd, – szól Dorka;
Fészkelődik Zebulon, vajon mi nyomja?

Ebédidőre keresnek egy éttermet,
Mackó úr int a pincérnek: mit rendelnek.
Hozzon nekem marhasültet, jó véreset,
ebből tizenkét adag tán elég lehet.

A bocsok fejenként hat pizzát kapjanak,
én korsó sört, ők málnaszörpöt ihatnak.
Pincér ámul: ily vendéget még nem látott!
S micsoda zaj: egyik szürcsöl, másik csámcsog.

Miután jól laktak, ismét útra kelnek,
fogynak szépen sorban a kilométerek.
Mackó Muki a piros vonalat nézi,
ilyen hosszú az út Retyezáttól Pécsig?

Végre itt egy város, – megérkeztünk, bácsi?
Wien – kezdi Mackó úr lassan kibetűzni.
Wien: azt jelenti, hogy Bécs, – vigyorog Dorka,
Zebulon az ábécét is rosszul tudja.

Szedte-vette, ebugatta! Megcsináltad!
De jól megcibálnám most a fülcimpádat.
De ha már így alakult, akkor üsse kő,
megnézzük, mi szépet rejt a Bécsi Erdő.

2017. július. 21.

(A vers Sebők Zsigmond: Mackó úr szárazon és vízen c. könyve alapján készült.)

Tavaszi szél

„Tavaszi szél vizet áraszt”,
Szívemben is tavasz támad,
részegülök, de nem bortól,
szeretöm ölelő karjától.

Nem riaszt a langyos zápor,
hív a mező, a madárdal,
szedek Néked száz ibolyát,
szellő viszi az illatát.

Surranjon be ablakodon,
vigye Hozzád imádságom:
Én Istenem, azt kívánom,
Ő legyen az édes párom!

2017. március

Ott, ahol

Ott, ahol a Kőrös vize
találkozik a Tiszával,
folyó partján kicsi kunyhó,
ide várom a rózsámat.

Csendesen folyik a Tisza,
tükröz benne rózsám arca.
Olyan nagy a mi szerelmünk,
ahány csillag jár felettünk.

Komor felhők gyülekeznek,
elsötétül az ég alja.
Nem ragyog fenn a sok csillag,
szeretőm másnak karjába'.

2017. március

A megcsalt isten
(szapphói verssorokban)

Lenge sellők orgona dús virágán
elpihennek, mámoros illatától.
Hív a selymes pázsit az égi légyottra,
szép szerelemből.

Szél, a pajzán, préda után keresgél,
Ámor ásít, kellene kelni tüstént.
Kis pataknak hűse elúzi álmát,
várja hősét, szép Adoniszt, hogy eljő,
s hívja a párját.

Ím, a vágy már teljesül, látja Hérát,
ő Zeustól elszökik egy kis órát.
Ó, az ifjú vágyteli csókja ajkán
édes és lágy. Ám Zeusz érzi: csalják,
sújt le a villám!

2017. március.

A Dunán

Amióta Pesten lakom,
a Duna lett a szerelmem,
barátaim csónakjukon
néhanap elvittek engem.

Nem nyugodtam, gyűjtöttem,
zsebpénzemet félreraktam,
legyen saját hajóm nekem,
s álmom valóra váltottam.

Tavaszdőben és nyáron,
a hétvégét alig vártam.
Vízre tettem a kílbotom,
evezőket a villákba!

Távol a város zajától,
csak evezőlapát csobbant,
fák integettek a partról,
egy-egy hullám lágyan ringat.

Ketten voltunk én s a párom,
a hajót ő kormányozta.
Kikötöttünk, s a táskából,
amit pakolt, feltálalta.

Napfény a vízpartot mosta,
vadkacsa, négy kiscsibével.
Kezem Kedves kezét fogta,
csak mi ketten, s szív zenéje...

2017. május. 9.

Kápolnásnyék

Éjjel kettőkor csörög a vekkerem.
Csillagos szép éj.
Egyet nyújtózom, gyorsan felkelek,
hideg vízben mosdom meg, friss legyek,
kell a csésze kávé.
Hűvös az éjjel, visszamegyek egy
melegítőért.

Túrázni indulok biciklimmel.
Éjjel jó menni,
nincs forgalom az országutakon,
csak dinamóm surrogását hallom,
lámpám világít,
keskeny fénycsík jár mindig előttem;
egy béka elugrik.

Martonvásár, Pettend, Kápolnásnyék,
lassan elmaradnak.
Velencénél kiülök a partra.
A vízen a Hold ezüstös hídja,
rajta jön a hajnal.
Egyenes nádszálak, nem fúj a szél.
Képekben a múltam.

Anyám öröksége nagyapámtól
három hold birtok.
Meredek oldalon kis erdőcske.
Kalandozok gyerekeimbe,
a tér szabad volt.
Papírhajó készült újságokból,
patakon siklott.

Fára másztunk, gyűjtöttünk bükkmakkot,
faragtunk pipát.
Parasztszekérről árultak dinnyét.
Fröcsköltük egymásra a tó vizét –
délidőre járt.
Anyám megrázta a kis kolompot:
az ebéd már várt.

Negyvennégyben, felhőtlen időben,
lestük az eget:
ezüst pontok, liberátorok,
rendezett alakban, számolom:
egy, kettő... százegy,
gyilkos bombaterhükkel repültek,
célpontjuk Pest lesz.

Akkor könnyen osztották a halált,
félt mind, aki élt.
Vasárnap, szentmisén, könnyes szemek
könyörgőn fordultak az Istenhez,
kérve kérlelték:
mindnek hozza haza férjét, fiát...
Háborús emlék...

Párás hajnal. Távol halászladik,
csak sziluettben,
a part felé kievezni látom
(biz korán kell kelni jó fogáshoz!)...
Menni kellene.
A szél egyre csak elevenedik,
lesz nehezemre.

A háború elvitte a tanyánk,
a gyerekkorom,
vele múltak ártatlan örömek,
virágok közt egyre több az üröm.
Ami volt, itt hagyom.
Az idő felhőzi múltam porát.
Felkel a napom...

2017. június. 5.

Liberátor = amerikai nehézbombázó.

Kis szerelmes vers

Hiányzol,
ha nem láthatlak,
hiányzol
hangod ha nem hallom,
hiányzol,
ha lépted nem koppan,
hiányzol,
ha nem ér illatod.

Hiányzik
a kedves évődés,
hiányzik
jöttöm, ha nem várod,
hiányzik
gyertya az ebédnél,
hiányzik
jó éjt adó csózkod.

Hiányzol!
Hiányt vajh mi pótol?
Egy fénykép:
nevetőn tárt karod
emléket idéz.
Szívemhez szorítom.

Irgalmas Kórház, 2016. május

Véletlen volt-e

Véletlen volt, vagy elrendelés?
„Két összeillő ember”, összekulcsolt kéz,
támasztó ágaik, mint ikerfák,
gyökerek labirintusa összekuszált,
éltetik egymást.

Mi irányította életük egymáshoz?
Milyen kéz osztotta a kártyát?
Sorsszerű, avagy tudatos választás?
A véletlen, mint sorsfordító,
ki nem hagyható.

Történések találkozása: véletlen,
tér és idő egybeesése,
matematikával ki nem számolható.
Tényleg a véletlenül múlik, vagy
predestináció?

Létünknek alapja a szabad akarat,
tetteinkről szabadon döntünk.
Véletlen a lehetőséget kínálja,
a jövőnk egyedül csak a mi
felelősségünk.

2017. június. 7.

Az idézet B. Moravetz Edith „Két összeillő ember”
című verséből való.

Vágyam varázsszőnyegén

Varázsszőnyegen vágyakat kergettem.
Alant suhannak ismerős tájak,
tó tükrében önmagamat láttam
kicsi, göndörfürtös szőke gyerekeknek.

Fehér felhő égkékjét színezte,
tarka lepke szárnyait csodáltam,
felhőket rúgtam az út porában,
búzatábla szélén pipacsot szedtem.

Szürke fellegekből hullhat langy eső,
nem félném villámot, azt a mennydörgőt,
csak ne rémítsen bombázók hangja.

Papírom nézem: nincs több kívánságom?
Ó, hisz saját gyerekkorom látom!
Nem vágyom másra, csak a tegnapi.

2017. március

Elmélkedés

Nem szállt szememre az álom,
nem voltál mellettem Párom!
Gondolatom Nálad kószál,
emlékeim visszaszállnak,
vissza, évek sokaságán.

Fogtam szorosan kezedet,
friss harmatban lépdelt lábunk,
szemem vágyta tekinteted,
egymáshoz simult az arcunk.

Magas fűben, réti virágon
táncot lejtettél, csábítót,
a követ is meglágyítót.

Erdőben madárdal zengett,
szellő fútt leveleknek
zizegése dalolt szerelmet.
Felforrósodott a vágyunk,
vadrózsa tövén lett ágyunk...

Ámor vigyázta az álmunk.

Irgalmasok Kórháza, 2016. május

Igézet

Mint csiszolt gyémántról verődő fénysugár,
vakítja a szemét, pajkos a tekintet.
Hószín szoknyája lebben, nem a földön áll,
kacagva szalad, s ő nézte megigézve.

Otthagyt mindent, vagyont, címet, hírnevet,
szíve űzi, hajtja, hiszi: megtalálja,
csillagtársa küld, ha elfáradt, új hitet,
csizma talpa rongyos, üres a tarisznya.

Koldus jó vele szemben a poros úton.
Szánja, fele kenyerét jó szívvel adja –
„ifjú, szivárványt kergetsz”, – fejét ingatja.

Város főterén volt déli harangszókor:
ott állt Ő, fehér márványból, mozdulatlan.
Int felé – s fejét hideg kőre lehajtja...

2017. július. 19.

Égi találkozó

Álom szárnyán a Mennyországban jártam.
Angyalok népe a szentekkel, illatos,
verőfényes térben, Urukhoz imát mondtak.
Nincs arany trón, pompa, s e-földi hívságok.

A világuknak nincsen mérhető határa,
a lélek is testetlenül mindenhol van, és sehol,
nem látja, pontosan érzi, körbefogja,
köztük a te védelmező őrangyalod.

Test nélkül, egybe – simulva földi párod
csókját érzed, mint egy varázslatos álmot.
A sok barát, rokon, kik meghaltak régen,

boldog egyként te is lelkeikkel vegyülsz.
Jézus befogad Magához vendégül.
Örök boldogsághoz a hit vezet.

2016. november

Inspiráció

Csontváry: Magányos cédrus

Idős fa áll. Egyedül.
Göcsörtös ága századok
tanúja.
Megállok alatta,
vajon mit mesél?
Ó, ha beszélni tudna!
Zizzen egy fáradt levél.

Ülök törzse árnyékában.
Az öreg fa beszél:
„Kettőnk közül ki az árvább?
Te, vagy én?”

„Magam vagyok, egyedül,
csak egy váz. Kiürült.
Új ágat nem hozok már én sem,
az élet, mondd mit ér?”

„Nézz rám! Századok súlya rajtam.
De a gyökerem még ép!
Ágamon új levél sarjad.
Élni szép.”

Felállok. A cédrus ágával int.
Kezem lágyan megsimítja
öreg törzsét...

2017. május

Tűsarok

Apró léptek tűsarkon kopognak,
csípő ütemre finoman mozdul,
buszra várók elnéznek utána,
leül, és az utca felé fordul.

„Szabad ez a hely?” – hallja a hangot,
udvariasan beljebb húzódik,
nem néz felé, leheletét érzi,
befonja az illat, bőre borzong.

„Leszállnék”, – szól, táskája a vállán,
„én is leszálok, ide igyekszem”,
utat enged, most nézi meg a lányt,
gyors pillantás, s máshol a tekintet.

Tűsarkok most gyorsabban koppannak,
valaki nézi, a hátán érzi,
hirtelen fordul, látni akarja,
majd’ ütköznek: az útitárs-férfi.

„Maga követ?” Barna szeme villog,
„ott a kórház, szült a feleségem” –
szabadkozik, s szemében könny csillog.
„Igen? Szüléset a munkahelyem.”

Együtt mennek tovább, nem beszélnek.
„Szeme könnyes?” – töri lány a csendet.
„Nehéz szülés, a gyermek életben,
kis árvámért jöttem, hazaviszem.”

Lassabban koppan már a tűsarok, –
mily gyöngéden öleli a fiát!
Névjegyet nyújt, hátára írt sorok:
„a címem, ha keres édesanyát.”

Budapest. 2017.augusztus 9.

Csillagpár az égen

Anyák Napjára

Ifjúként elvesztettelek.
Tört a háború vihara.
Megrogyott törékeny tested,
intett az Úr, s mentél, Anya.

Szivárványból font sugárban
angyalok vittek a Mennybe,
Jézus várt kitárt karjába,
szentjei közt adott helyet.

Hiányzol, ma is hiányzol!
Bár időm letelik lassan,
nem siettetem, csak várom,
fejem öledben nyugtassam.

Soká kellett várnod Apát
(nem volt soha más asszonya),
vagytok az égen csillagpár,
beragyogtok ablakomba...

2017. április

Hársfák alatt

(Evokáció Arany János: Epilogus c. verséhez)

Ablakom alatt a hársfa,
borít édes illatárja,
hársfalevél,
elmúlt éveimről regél.

Voltam szorgalmas tanuló,
lettem ifjakat oktató
matektanár,
minden nap a katedra vár.

Szerettem a hivatásom;
gonddal neveltem családom.
Bár szerényen,
becsülettel, tisztán éltem.

Jött és ment sok hársfavirág,
igazgatói szék „kijárt”.
Múlt eszemben:
így jó igazgató lettem.

Elismerték a munkámat,
„díszpolgárrá” avanzsáltam;
bár nem kértem,
„S több a hír-név, mint az érdem”.

„Az életet, ím, megjártam”,
hársfák alatt van nyugágyam,
öregségén
itt talált a lelkem békét.

Budapest, 2017. június 21.

Miért küzdesz

A Hold üres. Por és kőhalom.
Azt hiszi magáról: világító torony.
Pedig fénye sincs, a Naptól lopta,
Szerelmesek sóhajtják, kutya megugatja.
Mi haszna?

A Föld sem világít, fuldoklunk a porban;
(Mi az értékkülönbség?)
Van rajta víz, vonagló amőbák,
fonódó tartalmukkal létrehozzák
a magasabb rendű életet.
Mi végre teremtetett?

Új minőség, galaxisban egyedi,
úgy véli, más bolygók fölé emeli
az értelem, a filozófia.
Sok kérdés, ott lebeg századok óta,
tudós elmék tanokon vitáznak,
homouzion vagy homoiuzion?

A tudomány arisztokráciája
gőgös aggyal vonul a sárba,
és a vissza sose térő időn
lassan porrá válik, szélvihar
a távolságban szerteszórja:
ím a nagy körforgás: porból lesz,
és porrá válik minden...

A Hold üres, saját fénye sincsen.
Minden hiába: porból lettél,
porrá leszel,
Ember.

2017. április

Már nem...

Viharos vágyak már nem háborgatnak.
Szívem a csend elíziumában
békét keres, az úttól fáradtan
elpihen, mozarti harmóniában.

Sok évtizede ver ritmust szüntelen,
percben hetvenszer összehúzódva,
ereimben szétküldi véremet,
mely érzelem, és tudat hordozója.

Csitul e szív, a lélek is csitul,
szem nem a földet, az eget kémleli,
csillagok közt a csillagát keresi.

Volt viharok hulláma elsimul,
éjben csak tücsök ciripét hallani,
hunyt szemem mögött nincsenek álmaim.

2017. július 28.

B. Moravetz Edith

versei

I. Fejezet

Ünnepek

2016. UTOLSÓ ÓRÁI...
(Bent és kint)

Terített asztal, bőséges tálak,
Gyertya is gyullad, hangulat árad.
Zene szól tánccal, vidám csevegés,
Sok boldog ember, hangos nevetés.

Feledve rosszat, borús napokat,
Bíznak a jóban, mit holnap hozhat.
Szívekben fészkel a boldog remény,
Minden egyes nap, fényes nyerelemény.

Habzik a pezsgő, konfettik szállnak,
Boldog újévet együtt kívánnak.
Kongat az óra éjfélhez érve,
Varázsütésként megáll az élet.

Aluljárókban sok szegény ember,
Fázik, didereg, koldulni nem mer.
Petárda durran; lásd: Fény és Hideg.
Mikor mellé lépsz, félve tekint fel.

Könyörgés ül ki riadt szemébe:
„Ne bántsál, kérlek! Ne üldözzél el!”
„Összképet rontod! – Innen menni kell!
Ne te nyújts emléket külföldinek!”

Éji látomás: Világban béke!
Szálljon lelkekbe Isten igéje!

Együttérzéssel szívben szeretet.
Mindenki EMBER, ezt sose feledd!

Budapest, 2016. december 30.

„AVIS MARTIS”
(Márton madara)

Nagybőjt előtt negyven nappal
Lakomáknak helyi vannak.
Nagy vigasság Márton napon,
Libacombot ropogtatod.

Nehogy elfeledd a papot,
Küldjél neki most falatot!
Nyisd le liba hátsó felét:
„Püspökfalat” jusson elé.

Szűz Mária után,
Tours-i Szent Mártont
Magyarország patrónusát
Ünnepeljük ma barátom!

Budapest, 2016. november 6.

2017

(Így és úgy)

Pezsgős pohár a kezünkben,
hála járja át szívünket;
az óévtől elbúcsúzunk,
járjuk tovább életutunk.

Minden rosszat elfelejtünk.
Vajh mit hoz az újév nekünk?
Kívánunk egy boldogabbat
Istenüinktől, amit adhat.

Ám ha mélyben kutakodunk,
Rájövünk, nem volt rossz dolgunk.
Minden évtől jobbat várunk,
Váljék valóra az álmunk!

Hogy mi is az? Gazdagodás?
Csak egészség! Mi lenne más?
Vaj, kenyér jusson asztalra,
Szőlő, bor és piros alma!

...

Kopogtatnak! Vajon ez ki?
Férjem kinéz, beereszti:
Szegény hajléktalan ember,
kit mindennap megettettem.

„Csak láttam világosságot,
Boldog Új Évet kívánok!”
Köszönte, hogy elmúlt évben,
nem hagytam sohasem éhen.

Áldást kért a családunkra,
neki ez év hozott újat:
Munkát kapott, ettől boldog,
többé utcán nem kódorog.

Örömkönny ül a szemében.
Lám, ez is egy másik élet!
Poharat adunk kezébe,
Együtt koccintunk az évre!

Budapest, 2017. január 14.

CSILLAGSZEMŰNEK

Félresiklott életem;
padlóra kerültem.
Kitártad a szívedet,
karodba repültem.

Égi fényes csillagot
ajándékba hoztad.
Rám néztél és felragyog
új élet, boldogabb.

Huszonötödik éve
járunk kéz a kézben,
csak egymásra figyelve,
nagy egyetértésben.

Köszönöm, hogy vagy nekem,
csillogó szemedet!
Ígérem, hogy míg élek,
vigyázom léptedet!

(kép az internetről)

Budapest, 2017. május 28.

DECEMBER 31. 24 h 00'

Hiába nézem az órát, nem jár.
Mutató helyben. Az idő megállt?
Szívemben jégcseppek, fagyott percek,
Magammal cipelt nehéz emlékek.

Nagy terhet rakott vállamra sorsom,
Ezt kell magamban tovább hordoznom.
Jajkiáltás nem hagyja el ajkam;
Mélyen lelkembe zárom fájdalmam.

Nehéz kongás: a tizenegyedik,
Fülemben hallok amint visszhangzik.
Némán könyörgöm: Ó, csak még egyet!
Általa én is továbbléphessek.

Ígérem, újra vállamra veszem,
Mit nekem szántál drága Istenem!
Ha botladozó lábakkal ugyan,
Tebenned bízva járom az utam.

Budapest, 2016. december 29.

EMLÉKKÖNYVBE

Mikor a szívünk szabadon szárnyal,
Lelkünkben csendül csodás madárdal.
Nem köthet gúzsba senki és semmi,
Ilyenkor lehet boldognak lenni.

(kép az internetről)

Budapest, 2016. augusztus 29.

FÖLDANYÁNK, TE DRÁGA
(Gondolatok a Föld napja alkalmából:)

Te vagy a mindenünk,
Te vagy lélegzetünk,
Neked köszönhetjük
Emberi életünk.

Csermely, sebes patak,
Oly tiszták, hamvasak,
Friss hegyi levegő,
Erdőket életető.

Mókus, szarvas, medve,
Madarak serege,
Benned kárt nem tesznek,
Csak adnak, nem vesznek.

Egyedül mi vagyunk,
Kik bár sokat kaptunk;
Hálánk nem ápoljuk,
Folyton csak rombolunk.

Te nem tehetsz arról,
Hogy az ember gyarló,
Példát mutatsz jóból,
Mi meg a gonoszból.

Fognám tenyerembe,
Gyönyörű testedet,
Felmutatnám kérve:
„Óvjátok! Tiétek!”

Vigyázzuk Föld-anyát!
Drágább az aranynál.
Belőle csak egy van
Az univerzumban.

Budapest, 2016. április 22.

LÉGTÜNEMÉNYTAN (Meteorológia)

Mindenki az eget leste,
milyen lesz a szombat este?
Izgatottan készülődtek
boldogságos esküvőre.

Időjárás-jelentésből
olvasták, kapnak a jégből!
Hogy lehetne kivédeni,
viharból ne legyen semmi?

A vőlegény elébe ment,
megkérdezte a felleget;
ki a szél úrfihoz küldte,
ő a hegyormáig űzte.

Belenézett a katlanba;
rémülten azt tapasztalta,
Vihar Lovag, Zápor Dáma
orkánt kavar fakanállal.

Menyasszonyát, hogy megvédje,
szembeszállt az ellenséggel.
Ereje a szeretetnek
legyőzte az ellenfelet.

„Figyelmezzél édes párom!”
Vihar Lovaghoz szól Zápor.
*„Most, hogy leleplezték titkunk,
jó lesz, hogyha elvonulunk!”*

*Varázsoltunk minden éjjel;
titkos mágiánknek vége.
Ha most középkorban élnénk,
boszorkányként máglyán égnénk.*

*Kémikusként kézbe vetted,
fakanállal kevergetted:
nagy fazékban sok csapadék,
légnyomást megdobta a szél.*

*Katlanunkban főtt a váltás:
szélsőséges időjárás!
Hőmérséklet gyorsan esett,
jégeső is keletkezett.*

*Ekkor lett helyi zivatar,
Squall line, frontális vihar.
Hanem most már elég legyen,
esküvőt csak napsütésben!*

*Pattanjunk, itt a paripám;
tűnjünk el most, mint a villám!
Mert ha tovább itt maradunk,
bizony kitörik a nyakunk."*

...

*Felhő mögül kibújt a Nap,
esőfüggönyt túlragyogta.
Menyasszonynak szép hajába
ígézõn szivárványt fonta.*

(L.I. és T.D. esküvőjére)

Budapest, 2017. július 13.

KETTŐEZERTIZENHÉT
(Köszöntés)

Titokzatost hoztál, tele rejtelemmel;
Megüzented, hogy jössz! Súgtad decembernek.
Mit tartogatsz nekünk, azt el nem árultad;
Jövőt nem sejtethjük – tudjuk csak a múltat.

Vegyük végre magunk kézbe a sorsunkat!
Gyógyírt keressük meg az összes bajunkra!
Teremtsünk már végre a világban békét!
Kívánok újévben ehhez jó szerencsét!

Budapest, 2017. január 1.

II. Fejezet

Költészet

A KÖLTŐ DOLGA

(A Költészet Napjára)

Félve nyúlok tollam után,
vajon milyen jövőt ígér,
hetvenezren kinn az utcán,
követelésük mennyit ér?

Elmúlt időben is voltak,
szegények, no meg gazdagok,
hitted, végre győzni fognak
verseidben írt dallamok!

Költő dolga csak egy lehet,
igaz szóval buzdítani,
biztatni a szegényeket:
„Reményt nem szabad feladni!”

Szólj az igazságért bátran,
de bosszút ne forralj soha!
Nincs szüksége a hazának
több vérre, hősi halottra!

(József Attila „Szállj költemény” című versének inspirációjára)

Budapest, 2017. április 10.

A NAPISTENHEZ
(szapphói verssorokban)

Hősi költőink örökébe lépve
engedelmet kérek először tőlük,
én ezen verset magam ötletére
írtam, egy éve:

Égi útját csillagok éje védi,
érkezik Göncöl szekerén Apolló,
mámorítóan csodaszép ez álom,
ébredek erre.

Vége ábrándoknak, azért remélem,
egyszer eljössz még, karod átölelne,
válasz álmatlan, szeretésed híján
éjjeleimre.

Szívbe vésődött, egekig kiáltó,
kékbe fürdőző tüze életednek.
Nyíllal üldöztél, de eremben érzem,
vége a dalnak.

Budapest, 2016. március 1. – 2017. március 26.

AKÁR CSAK A RÓZSA

Tüskéjével védi önmagát a rózsa.
Nekem sincs fegyverem, csupán csak a tollam.
Önnön vérbe mártom, szavakkal próbálom
Védeni kivívott féltett szabadságom.

(kép az internetről)

Budapest, 2017. április 7.

ELÉG LENNE

Elég lenne csak egy verset írni,
egyet, mely megrengetné,
sarkából fordítaná ki
a jó öreg földtekét.

Lehet, hogy egyszer még sikerülhet,
akkor leteszem tollamat,
megtettem, mit kirótt a sors,
s a költő végleg búcsúzhat.

Budapest, 2017. június 22.

ÉS MEGSZÜLETETT (Első verseskötetünk)

Ím, eljött a nagy nap, amire úgy vártam.
Jelzi ezt szívemnek gyors zakatolása.
Arcom pírban égve, mosoly az ajkamon,
Verseskötetünket ma végre megkapom.

Életemnek párja, most már szerzőtársam;
Szintúgy velem izgul, hogy könyvünk meglássa.
Sejtitek, mily nagy szó, egy mű születése?
Nem sok embernek volt ebben osztályrésze.

Korunknál fogva is felemelő érzés,
Világra jöhetett maradandó érték.
Szívvel, szeretettel nyújtjuk át tinéktek,
Kedves ismerősök és ismeretlenek.

Forgassátok olyan nagy-nagy szeretettel,
Mint ahogy verseink papírra vettettek.
Meglátjátok benne szívünket, lelkünket,
Ha kell, használjátok az intelmeinket.

Nem tankönyv, amit most kezetekbe vesztek,
Sok tapasztalata két hosszú életnek.
Nevessetek bátran, ha versünk kívánja,
Vagy gyönyörködjetek természet csodában.

Ki-ki válogasson, kedvére szemezzon,
Keressetek benne kedvest szíveteknek.
Mi el nem áruljuk, melyik a kedvencünk.
Címadóként versünk „véletlenül” került.

Budapest, 2016. május 12.

INCSELKEDÉS

Noteszt előveszem, betűk sorakoznak,
tollam alá bújnak, kacsintgatnak onnan.
Incselkednek velem, kacérkodnak egyre,
eldöntötted-e már, mi kerül versedbe?

Kíváncsian lesik, ma milyen napom van,
mely szavakért nyúlok titkos tarsolyomba?
Tudják mindannyian, a bájost szeretem;
fényes ruhájában egyenként rám nevet.

Zene dallamára, szivárványszínekben,
szemem előtt ledér, kék táncot lejtene.
E csodás kavalkád szívem megérinti,
szomorúság félre, szép sorokat írni!

Egymásután rovom boldog verseimet,
nem törődve azzal, kit, hogyan érint meg.
Lesz, ki félre löki, lesz, ki elolvassa,
tán olyan is akad, ki mosolyog rajta.

Ám ha huncutkodó szokat meglátjátok,
átragad rátok is az én vidámságom.
Mint szökőkút-permet frissítik a lelkem,
boldogságérzettel töltve meg e versem.

Ehhez utaznunk kell távolabbi tájra,
nézzünk picit körül szép Görögországban.
Tündéri-szépségű Kythéra szigetén
szerelem-istennő születési helyén.

Aphrodité tenger-kagylóból kilépett,
lába nyomán számos fa és virág éledt.
Nyílt ott mirtusz, menta, rózsás gránátalma,
mámorítón áradt jázminnak illata!

Ám ha e csábítás még nem lenne elég,
keressük fel együtt a sziget belsejét!
Felhevült testünket frissíti ízibe'
jéghideg pataknak kristálytisza vize.

Aki elolvasta eddig a versemet,
érti, pajzánságok mint vezették kezem.
Úgy döntöttem erről, több szó ne is essék,
afrodiziákum* töltse be az esténk.

(*afrodiziákum = illatos növények a nemi vágy fokozására)

Budapest, 2017. január 24.

JÉGESŐ SEM ÁRTHAT

(Irodalmi találkozónk emlékére)

Magas sudár tölgyek
védelmezőn körénk
fonják ág-karjukat,
ernyőt tartva fölénk.

Leveleik bűvös
susogása hallik,
amott kis madárka
veri fel a csalit.

Szép korúak, ifjak,
vidám túra-csapat
csúszkál ide-oda,
könnyen fel nem adja.

Lábak elé nézni
nagyon hasznos tanács,
dagonyázni lehet,
mert, bizony nagy a sár.

Végre, hogy felérünk
magas hegytetőre,
nagyot szusszanunk, hogy
kapjunk új erőre.

Lefelé a lejtőn
köves úton lábunk,
néha megbicsaklik,
ám a „sarat álljuk”.

Ég-kékje lombok közt
meg-megvillan pajkost,
nem tudtuk még akkor,
eső jön hamarost.

Mire vége lett a
babgulyás-evésnek,
novellák és versek,
csodálatos képek

megtekintésének,
meghallgatásának;
villámlott és dörgött,
szörnyű vihar támadt.

Annyi időnk maradt,
összekapni magunk
nagy jégeső elől,
el ne ázzon batyunk.

Azért emlékeink
gondost elmentettük;
Árpi és Adrienn
köszönet érettük.

Miskolc, 2017. július 8.

JÓTANÁCS J. J.-nek

Siettél Delphoiba, türelmetlen voltál.
Hófödte csúcsokra: Parnasszoszra vágytál.
Babérkoszorúdat a fejedre tetted,
Nem vártad meg azt, hogy más tegye helyetted.

Pedig verseidet több ezren olvassák,
És érzik, kegyükbe fogadtak a múzsák.
Ezért jobb lett volna, lassítani kicsit;
Dicshimnusz zengeni – másra kéne bízni.

Budapest, 2017. február 11.

KEVÉS CSUPÁN AZ ELHATÁROZÁS

Gondoltam egy merészet és nagyot,
katonás sorokat mind elhagyom.

Könnyűre veszem a formát,
fokra nyitom orrvitorlám.
Túlfeszíteni nem szabad;
lazítok, a hajóm halad.

Ha elég nagy a tudásvágy,
akaraterő, s helytállás,
töröm a jégtáblát Vé alakban,
mely támadásra magát megadja.
Húsz méter magas jéghegyek,
bálnák, kardszárnyú delfinek,

fókák, pingvinek között vezethet
utam, kitartásom megfelelhet.
Ám bárhogyan is akarom,
rímképletet el nem hagyom.
Páros rím szinapszisokban;
átad információkat.

Le nem vethetem kabátom;
kevés az elhatározásom.
Több kellene ide, tán tehetség;
elsajátítani képtelenség.
Ha nem született meg velünk,
maximum integethetünk.

Budapest, 2017. június 18.

LETETTEM VOKSOMAT

Mennyivel nehezebb írni szabad verset,
minthogy betartani a megszokott rendet.
Próbáltam magam is, ám csak tébláboltam,
bámultam papírra, hát a rímem hol van?

Búcsút intettem hát szabad versformának,
nem az én műfajom, így ők továbbálltak.

Elővettem késem, s azóta rímeket
farigcsálom szépre, míg összeillenek.

Budapest, 2017. július 28.

NEHÉZ A KÖLTŐ DOLGA

Játszom a szavakkal, morzsolgatom.
Mint kukoricaszemek pattognak,
szertegurulnak, majdnem elkapom;
egyik földre hull, keresem, hol van?

Leguggolok, asztal alá nézek,
nem lelem, talán ágy alatt lehet,
kikotrom... – tegnapi cseresznyémet –
a szó végérvényesen elveszett.

Újat keresek, tán ez még jobb lesz,
tollam hegyén ide-oda billeg,
kíváncsin körülnéz, bólint, „jó ez!”
Illőn köszön, szomszédjára figyel.

Egyszer csak kihúzza magát, hetykén
illeszti fejére ékezetét.
Ne gondolják róla, hogy egy szegény,
faluról jött ágrólszakadt legény!

Kikacsint rám: „Látod, respektem van!
Páros rímmé formáltam a szakaszt.
A nagy kezdőbetű is kezet ad!
Most már egészen jól érzem magam!”

...

Higgyetek nekem, csínján kell bánni
a szóval, hogy mind a helyén legyen,
gondosan kell összeválogatni.
Mindegyiknek érzékeny a lelke.

Budapest, 2017. június 5.

ÖTSZÁZADIK

A tollam hegyéről fél ezredik versem
Kíván útra kelni. Bizonyítva ezzel,
Csilingelő hangból sok van még lelkemben.
Természeti képek kergetőznek bennem:

A fák levelei halkán összesúgnak.
Jelzik, hogy a percek milyen gyorsan múlnak.
Liget rejti tőlünk isteneknek fáját,
Múlt idők melegét holtukban is zárják.

Hallottam-e, avagy csak hallani véltem,
Erdő nevetését zizegő levélben?
Egyszer csak felcsendül erdő kacagása,
Simogatja szívem szél fuvallatával.

Lomb alatt figyelem madár csicsérgését,
Gyantának illatát érzem a fa kérgén.
Fenyvesek fensége, rejtelmes világa
Átölel és ringat, titkot hord magában.

Nem ígér ő semmit, de adja mindenét.
Tele van csodával, fogadd el hát lelkét.
Természet szépsége mindig újat mutat
Annak, aki benne nyitott szemmel kutat.

Csermely csörgedezik, vize kristálytisztá.
Hangja és illata, színe mintha hívna.
Csodás csengettyűként dallama feléd száll,
Hogy lefessd szépségét, tereád oly rég vár.

Fél-ezredik versem, íme, megszületett!
Erdő szeretete tollamat vezette.
Ezután írhatom ötszázegyediket,
Ha Isten engedi, még az ezrediket.

Budapest, 2016. szeptember 5.

SZAVAMAT EMELEM

„Költő vagyok – mit érdekelne
engem a költészet maga?”

Hogy jövök ahhoz, hogy ez elme
nyomdokaiban ballagjak?

Írom azt, mi szívemben terem,
boldogot, fájót, csak mi jön.
Míg bilincs nem kattán kezemen,
s míg földön adatik időm.

Látod, hogy semmi sem változott?
Esznek, isznak, duhajkodnak,
élen járnak a harácsolók,
kis embernek morzsát dobnak.

Nézzed: munkás, paraszt kegyetlen,
önző kihasználását itt.
E században sincsen kegyelem
annak, ki nem parolázik.

„Én nem fogom be pörös számat.”
Istenüknél teszek panaszt.
Ha kell, versben írok meg vádat,
remélve, érkezik malaszt.

Mit is mondok, malasztot várok?
Csak jussunkat követelem!
Sújtja magyart turáni átok;
ne széthúzás, egység legyen!

Magyar a magyart ne fojtja meg!
Ezért szavamat emelem!
Ne viszály győzzön köztünk, hanem
„a szellem és a szerelem!”

(József Attila *Ars Poetica* c. verséből az idézetek)
Budapest, 2017. március 23.

SZAVAK SZABADON

Olvastál szebbnél-szebb verseket;
faragtál velem rímeket,
számoltál szótagszámokat;
most már elengedhetem kezéd.

Lépj tovább ezentúl egyedül;
szívedben szóljon hegedű,
hallgassad annak dallamát,
írd meg, hogy mit érzel legbelül!

Írj hát szabadon, dalolj, szárnyalj,
zengjen versed, mint madárdal,
ne kössön gúzsba semmi sem,
örömed tudasd a világgal!

Szavakkal játssz, akár egy gyermek,
ki boldogan fedezte fel:
ujjai közt, napsugarak
vidám árnyjátékot lejtének.

A költő is gyermeki szemmel
néz maga köré, mindent figyel;
látja a szépet, érzi, az élet
várja, elbűvölőn mesélik el.

Vedd hát kezédbe immár a tollad,
hadd örülhessen mind, aki olvas!
Eddigi bánatát felejtse el.
Támasznak versedet keresse fel.

Budapest, 2017. augusztus 4.

SZÁRBA SZÖKKENT GONDOLATOK

Amikor kezembe veszem a tollamat,
milliónyi ötlet lepi el agyamat.
Melyiket válasszam? Melyiket szeressem?
Mi az, amelyik ma közel áll szívemhez?

Csak egyetlen szót kell, hogy papírra vessek,
s mint búza a földből, sorjában kikelnek.
Látom magam előtt, amint sorakoznak,
kibontakoztatják a gondolatokat.

Szárba szökkennek, úgy hajlanak a szélben,
Nap felé nyújtóznak, telt magokká érnek.
Végül learatom mondanivalómat,
vers formában nyújtom át az olvasónak.

Fogadjátok tőlem e szeretet csokrot!
Benne a reményt s a hit-virágát hozom.

Budapest, 2017. január 18.

SZÍVEMBŐL EGY DARAB

Ha tudva tudnám, hogy ma meghalok,
kezembe akkor is tollat ragadok.
Hisz mondanivalóm még rengeteg,
mit versbe foglalni vagyok kénytelen.

Írom, mi kikívánczik szívemből,
és mint láva, folyamként tör elő.
Mindent beborít és mindent elsöpör;
míg a mű készül, belül meggyötör.

Tudom, az olvasót ez nem érdekli,
sorokon végig fut, félreteszi.
Hosszú évek múltán, talán majd egyszer,
rácsodálkozik: élt itt egy ember!

Élt, alkotott, lám itt maradt nyoma:
szívéből egy darabot hátrahagyott.

Budapest, 2017. március 25.

Tárod ki...

Tárod ki költő, tárod ki újra a lelkesed,
Szív repesve várta erre az eseményre,
Reménynek csöppjeit verseiddel küldjed
Szerele, ki küzdelmet folytat kömmel.

dehaad meg az élet, szavad nyújtson vigaszt,
láttaid, hogy tel múltan hová is került,
Megét is feltöri apró fejesteje,
Énöt sugall nekünk vele a derűsét,

Pp. 2014. D2. 11.

Dr. Kovács László
G. 10.

III. Fejezet

Életképek

A CSODÁK KERTJE

(Párosan szép az élet)

Köszöntő

Városi zshivajtól nem is oly messzire
invitáltatok meg bennünket piknikre.
Hangulatos kisvárosi környezetben
nyílik ház kapuja egy kellemes kertre.

Illatozó pompás virágköltemények
ámulatba ejtik érkező vendéget.
Akármerre nézel, mintha tündér kezek
simították volna végig a zöld gyepet.

Gondozott sziklakert, trópusi növények,
pálma és datolya vajon ki hinné el,
nem ókori világ hét csodája áll ott,
nem Szemirámisznak függőkertjét látod.

Árnyat adó fák közt, kicsiny kerti lakban
vártatok bőséggel terített asztallal.

Itt vagyunk Elíziumban
fecske repdes csivítelve,
Nap felhőszekerét húzza
tarka virágágyak kertje
BÉKE SZIGETE.

Kemencében pattog a fa,
bográcsban gulyásleves fő,
serpenyőben sült oldalas;
szagát felkapja a szellő
VIRÁG ILLATTAL.

Kedvünket kisüsti hozza
koccintunk jó egészségre,
butykosban finom borocska,
Lecho Pista örömére,
HÚS HEINEKEN.

Legyen még sok évforduló,
szívvel fogadott vendégek,
- jól lehet, az idő múltó -
maradjon ifjú a lélek!
E KEDVES PÁR SOKÁ ÉLJEN!

Budapest, 2017. június 20.

A NAP HÁZA

Ébred a város,
látni, még álmos,
felhő után nyúl,
mossa szemét.
Gyöngyharmat csillan
apró virágon,
szél fitogtatja
az erejét.
Zenélőórám
hangja felébreszt,
lassan kelek fel,
nagy ásítva.
Pillangó szálldos,
hímporát féltve,
egyik virágról
a másikra.
Templomtoronynak
réz kupolája
villan ragyogón,
int énfelém.
Csillog, mint lenne
Napnak a háza
őrzi sugarát,
mély rejtekén.

Budapest, 2017. augusztus 13.

ÁRON, A SZERELMEM

Mikor első percben rám vetted szemed,
szívem nagyot dobbant, lelkem megremegett.
Éreztem, te leszel örök nagy szerelmem,
s maradt, bár azóta, hosszú idő telt el.

Mikulás virágod nekem átnyújtottad,
kezeckéddel melled ekképpen paskoltad:
„Én virág” „Én virág”, s közben mosolyogtál,
hogyha reánéztél, „Én virág”-ot mondtál.

Boldog voltál, hiszen örömömet láttad,
amint lelkesedtem a piros virágnak.
Április közepét mutat a naptárom,
de még mindig virít mikulás virágom.

Szeretet virág ez, másként nem is lehet,
nyújtottad át szívvel, hófehér lelkeddel.
Dédunokám Te vagy, most már elárulom,
kinek szeretetét örökké uralom.

Budapest, 2016. április 18.

BESZÉDES CSEND

Álomittas ébredéssel
magamhoz még alig tértem;
keresem a hang forrását,
érintem picinyke lábát.

Pólyájából kikandikál,
erőteljesen rúg-kapál.
Torkát hang még nem hagyta el,
számomra elég volt a jel.

Szívem alatt kilenc hónap
boldogságom csendben hordtam.
Megismertük addig egymást,
e kapcsolat szépen bevált.

Nem kell ahhoz szó, sem beszéd,
megérintem apró kezét,
békés szuszogás a válasz,
karján ringatja már álma.

Tudom, mégis tudom én jól,
mi is ébresztett alvásból;
tisztá pelust kért a baba,
csendből is érti egy anya.

(kép az internetről)

Budapest, 2017. június 27.

BIZTATÁS

Te kezet nyújtottál, mikor bajban voltam,
mért nem fogadod el most az én jobbomat?
Nem akarsz gyengének látszani előttem,
ezért utasítod el segítő kezem?

Kihúzod magadat, felveszed álarcod,
erőt sugározzon minden mozdulatod.
Csak én tudom, mi dúl rebbenő lelkedben,
mi az, ami sújtja fájón a szívedet.

Nézd, megjött a tavasz, tekints végre körül,
csak egy pillantást vess az álarcod mögül!
Mosolyt küldi feléd a lila orgona,
illatát megunni nem vagy képes soha.

Cikázik a fecske, fészket épít éppen,
csivitelve hirdet tavaszt a napfényben.
Aranyeső mosolyt varázsol az arcra.
Látod, bársonyosan bimbózik a barka!

Kék szemű tavasznak csábít minden bája,
gyönyörködj, hát kérlek, ebben a világban.
Bánatodat dobd el, mint megunt kabátot,
zenéljen a szíved szelíd boldogságról!

Ennyi telik tőlem, ez az, mit adhatok:
simogató szavak, bátorító dalok.
Örököld időmből mosolyt küldök feléd,
élni akaráshoz remélem, hogy elég.

Budapest, 2017. március 27.

EMLÉKET IDÉZŐ TÜCSÖK-ZENE

Lépéseinket követték az esti árnyak,
meg-meginogva csak tétován botorkáltak.
Szellő finoman borzolta fák leveleit,
amikor váratlanul egy tücsök rázendít.

Gyönyörű dallam hallatán fejem felkaptam,
tücsök-hegedűt ó, be régen is hallottam!

Ekkor mintegy titokzatos kéz intésére
első nyomába az egész zenekar lépett.
Lassítottam, már szinte lábujjhegyen mentem,
járdán a sok csillogó tócsát kerülgettem.

Emlékek között egy régi szerenád csendült,
búzatáblák mellett haladt tovább szekerünk.
Mi csendben hallgattuk a tücskök zenekarát,
gondolataim a jövő-képeket kutatták.

Nem tudtam akkor, kettőnk sorsa mit tartogat,
melletted voltam, s számoltam a csillagokat.

Oly megnyugtatón szólt az esti tücsökHzene,
azt ígérte, soha el nem engeded kezem.
A szívemet boldogság érzése járta át,
ittam, akár jó bort, hegedűjének szavát.

Sok éve ennek, a várt jövőt ma élelem meg.
Tudom folytatását akkori életemnek:

elváltak útjaink, ha tücsök-zenét hallok,
ma is arra a csodás estére gondolok.

Budapest, 2017. július 25.

ELSŐ SZERELEM

/Orsinak és Bendegúznak/

Hároméves kis legény
menyasszonyt meglátva,
érezte, hogy Ő lehet
eztán minden álma.

Álló nap csak bóklászott
a kertben utána;
boldog volt, ha hozzáért
a leány ruhája.

Addig-addig kutatott,
végre megtalálta,
mivel fejezheti ki,
ami szíve vágya.

Egyik bokor ágáról
levélkét tépett le,
átnyújtotta a lánynak:
„Szerelmes levelem”.

Irul-pirult a leány,
mily őszinte érzés,
kedvesen ölelte át
a csöppnyi legénykét.

Budapest, 2017. június 25.

BŐRÖM ALATT IS

Megcsörrent a telefon, ki van a vonalban?
„Elrabolnám az idejét csak egy pillanatra!”
„Köszönöm, de vásárolni nem kívánok semmit”
„Nem is kell, csak hallgasson meg, és nevemen szólít.”

Fiatalító kúrára invitál kedvesen;
hogyan tudna ellenállni
bármely nő is ennek?

Ráadásul, hogy ingyenes (!)

Több sem kell
hát nekem.

Naptár elő,
az időpont
éppen
megfelelő.

...

A faragott tölgyfakapu
gombnyomásra nyílik,
ódon házban felújított
tishta szoba vár itt.

Mint egy királyi palota;
fakazettás
mennyezet,
aranyos a tükör keret,
„arany” minden körüle.

Lábad alatt süpped szőnyeg,
csak úgy suhansz rajta.
Kerevetre lefektetnek,
a fejedre sapka.
Mi lesz itten,
gondolkodom,
kissé
megszeppenve.

Másfél órás arcmassázással,
és lelki nyomással
rábeszélnek,
el ne szalaszd
ezt a nagy alkalmat,
merthogy ez lesz
életednek
legnagyobb fogása!
. - .

Mi az neked?

Mindösszesen
négy száznyolcvan
ezer!

- . -

Ennyit megér
TESTED ÓRE
irigyelni fognak érte
kik majd reád néznek,
látják egyből
ARANYAT REJT
most már arcod bőre.

. - .

Percekig csak meditáltam –
húsz forint volt nálam,
arra éppen elég,
hogy a kutyák
ne... nézzenek felém.
-.-

Ezért aztán végezetül,
ingyenes
kezelésük
udvariast,
megköszöntem;

és a süppedő szőnyegen,
– bőröm alatt
az arannyal –
otthonomba mentem.

Budapest. 2017. augusztus 11.

CSAK NÉZEM

Ujjaim közt, mint homokszemek
peregnek,
gurulnak;
múló percek.

Utánuk kapnék, megmarkolnám;
látomás –
tovaszáll;
lesem nyomát.

Megnyitom, kitárom csendesen
tenyerem,
benne kék
erezetek.

Ráncok, az idő nyomot hagyott.
A zsarnok!
Emlékezni
akarok!

Budapest, 2017. április 26.

CSAK SORJÁBAN, SZÉPEN...

Kérdezte barátnőm:
„Honnan van az erőd?”
Válaszoltam rögtön:
„Hát a gyökerekből!”

Gondolat repített
szép erdélyi honba,
gyermekkori emlék:
békés otthonomba.

Édesanyám s Apám,
féltő tekintete
léptemet vigyázta;
innen van kezdete.

Példájukat látva,
erőt merítettem;
életem folyamán
magam is ezt tettem.

Gyermekimnek adtam
hitet és a reményt,
élni szeretetben
csak igaz emberként.

Nagyobbik leányom
nemrég megjegyezte:
„Példádat követjük;
fékezni kellene!

Lassan lovon ülve
sem érünk nyomodba!
Gyors lesz ez a vágta!"
„Időm kevés!” Mondtam.

Valóban, így érzem:
mit elszalasztottam
fontos dolgok miatt,
be kell, hogy pótoljam.

Ám nincs itt kapkodás,
nehogy azt higgyétek;
teszem rendre dolgom,
CSAK SORJÁBAN, SZÉPEN...

*„Csak pontosan, szépen,
ahogy csillag megy az égen
úgy érdemes”*

(József Attila: Ne légy szeles című verse jutott eszembe)

Budapest, 2017. július 10.

CSALÓDÁS

Lusta asszony pirkadatkor
verset írni rest.
Így hát férje reggel hatkor
nem talál rímet.

Keresi az ágya alatt,
hátha elgurult.
Keze jobbra-balra matat,
ám bilibe nyúl.

Budapest, 2017. március 11.

ÉBREDÉS A NAGYVÁROSBAN

Nincs már madárcsicsergés,
csak hangzavar, vagy némaság.
Villamos hangja felér,
elnyomja városnak zaját.

Házhoz gördül a kukás,
mindent felfal, ami szemét.
Kidobta azt, mit untál,
hangost morogva megemészt.

Konténer zajost gurul
kapualjba, sorára vár.
Csend van – füled bedugult –
érzéki csalódás talán.

Felváltja új hangzavar,
locsolóautó érkezik.
Nincs eső sem zivatar,
aszfaltra csöveken víz esik.

Felkel a Nap és vele
szívembe ismét reményt sugall.
Koronája az életnek!
A technika mindent nem ural.
(még)

Budapest, 2017. május 31.

ÉDESANYÁM ÉDESANYJA

Csöppnyi, törékeny asszony volt,
szememben mégis hatalmas.
Reggeltől-estig mosolygott.
Drága, kék szemű Nagymama!

Ruhája sosem volt foltos,
ősz haját kendő takarta,
köténye mindig ropogott.
Drága, kék szemű Nagymama!

Mint, kit arra teremtettek,
a munkát abba nem hagyta,
álló nap tevékenykedett.
Drága, kék szemű Nagymama!

Apró lábain tipegett,
kezében volt fakanala.
Sütött számunkra kenyeret.
Drága, kék szemű Nagymama!

Este, mikor pihenhetett,
békésen, mint szelíd galamb,
ajkáról szállt a szép mese.
Drága, kék szemű Nagymama!

Álmodoztam, ilyen leszek,
ha felnövök, ezt akartam.
Hallom, mondják is gyermekek:
„Drága, drága Picurmama!”

Budapest, 2017. április 24.

HATÁRTALAN BOLDOGSÁG

Ki az unokáját karjaiba veszi,
Minden baját-búját rögtön elfeledi.
Nincs is az életben ennél szebb pillanat,
Hacsak az nem, mikor a kicsi már szalad.

Gógicsél, nevetgél, gagyog és csicsereg,
Szívedet megtölti végtelen szeretet.
Látod cseperedni, nyitni a világra,
Ha eddig az is volt, szíved már nem árva.

Nyújtja karját feléd, öledbe felveszed,
Mesét mondasz neki, hallgatja lelkesen.
Leginkább szereti, hogy róla szóljanak,
Kettőtök emléki, szívben hét lakattal.

Csodaszép titkokot, el nem veszi senki.
A Hold kíváncsian ablakon betekint,
Ezüst fényét küldi, megértőn mosolyog:
„Baba s nagymamája legyenek boldogok!”

Budapest, 2016. szeptember 18.

HÁLÁS SZÍVVEL

Apró kis kezével cirógatta arcom,
a gőgicsélését múltból ma is hallom.
Ha csend van körülöm, hangja elér hozzám,
öt évtized sem tud borítani homályt.

Mikor karon-ülő gyermekeket látok,
régi emlékképben magam is így állok.
Első leánykámat tartottam karomban,
nem volt a világon én nálam boldogabb!

Összesen háromszor szárnyra kelt a lelkem;
csodálatos érzés birtokosa lettem.
Mikor finom selyem érintését érzem,
e pillanatokát újra s újra élem.

Ahogy teltek évek, unokák érkeztek,
mintegy virágoskert, szivárványszínekben.
Majd pedig szép sorban születtek dédikék,
ezért is rebegek hálásan szent ígét!

Ettől lett az életem ilyen álomszerű,
finom akkordokban szólal a hegedű.
Köszönöm Istenem ezt a boldogságot,
hogy földi létemben kaptam mennyországot!

Budapest, 2017. július 20.

KINEK A BÖLCSŐJÉT

Kinek a bölcsőjét Erdélyben ringatták,
Lehet, jobb lesz sorsa, máshol nem lel hazát.
Fenyvesek lábához madár füttye hívja,
Kristály patakokhoz húzza szíve vissza.

Vízesések hangja útján elkísérik,
Kéklő hegyek ormát emléki idézik.
Tiszta levegőjét érezni akarja,
Ha csak gondol rája, könnyes szeme sarka.

Sok idő elmúlhat, telhetnek az évek,
Nem hagyják nyugodni erdélyi emlékek.
Felkerekedik hát, szeretet virága
Fájó könnycseppként hull apja sírhalmára.

Beszterce, 2017. július 1.

IGAZ TÖRTÉNETEK

Belvárosi bérház kicsiny lakásában
Édesanyám és én keltünk hajnaltájban.
Meleg ágyacskámban nehezen ébredtem,
hideg előszoba várt rám reggelente.

Hogy a többieknek álmát ne zavarjam,
ruháimat este magam mellé raktam.
Villanyt nem gyújtottam, töltöttem a lavórt
- reggeli mosdáshoz - hideg vízzel, csapból.

Öltöztem hidegben, gyors egymásutánban
lábaim bedugtam harisnyanadrágba,
kapkodtam magamra cipőm és kabátom,
ásítva dörzsöltem szememből az álmot.

Már a körfolyosón azonnal éreztem,
dermesztő hideg szél csapta meg a testem.
Kabátom magamon jobban összefogtam,
sietős léptekkel szálltam villamosra.

Úgy tűnt, minden ember most indult munkába,
ülő hely egy sem volt, utasok közt álltam.
Hogy auránk is van, akkor még nem tudtuk,
csak, hogy munkahelyig fárasztó az utunk.

Többszöri átszállás, város másik végén
végül a gyaloglás, gyárkapun belépve,
blokkoló óránál gémberedett kézzel
jelzed, mettől-meddig számolhatják béréd.

Az iroda ajtót csak résnyire nyissad;
belépve, arcodat a meleg simítja.
Jóleső érzéssel gomboltam kabátom,
ám félúton megállt eme mozdulatom.

Mint kit kígyó mart meg, akkorát ugrottam.
Hogy miért is fáztam? Harisnyában voltam!
Szoknyámat sötétben a kanapén hagytam;
Budapestet „pőrén” így végig utaztam.

Budapest, 2017. május 11.

MEMENTO

(2017. május 23.)

Esernyőt, s botunkat a kezünkbe véve,
Elindultunk útra ragyogó napfényben.
Eget kémlelgettük, kell-e az esernyő?
Csak égnek peremén sejlett néhány felhő.

Buszban váratlanul kigyúltak a lámpák,
Lassan cseperegni kezdett égi áldás.
Kis felhő szörnyűvé miként változhat át:
Villámot követett dübörgő morajlás...

Megállónkhoz értünk, így le kellett szálljunk,
Ernyőt kinyitottuk, gyorsan szedtük lábunk.
Sarokig sem értünk, jégeső zúdult ránk,
Aszfalton folyamként hömpölygött a hullám.

Mikor esőfüggönyt emlegetünk gyakran,
Ilyen volt tegnap a jégesős zivatar.
Orrunkig sem láttunk, térdig vízben lábunk,
Végül egy kapualj, hová beállhattunk.

Vihar hajlította kettőbe a fákat,
Víz uralt kerteket, házakat, utcákat.
Csatornákból magast, tört fel, mint a gejzír,
Ömlött le a hegyről, megállani nem bírt.

Özönvízként zúdult, lebénuult a város,
Úgy éreztük, nem más, csak egy szörnyű álom;
Talán egyszer Noé élt ilyen időt meg.
Vége-hossza nem volt ítéletidőnek.

Reggel a hírekből értesültünk róla,
tűzoltóknak hála, mentve egy óvoda.
körbezárta a víz, akár egy szigetet,
tűzoltók mentették ki a kicsinyeket.

...

Ragyogó napfényre ébredtünk ma reggel!
Lidércként marad meg tegnap emlékemben.

Budapest, 2017. május. 24.

M I É R T U R A M ? Ó M O N D D M I É R T ?

Lebénultam,
megfagytak agyamban a gondolatok.

Könny félúton
csöppenne, de jéggé dermed arcomon.

Égre nézek:
tekinteted miért fordítottad el?

Angyal-sereg
nem volt elég körülötted odafenn?

E csapattal
ez egyszer, kivételt miért nem tettél?

Perlekedek,
nézem a kigyúló sok kis csillagot.

Melyik kié?
Legalább vigasz-fényt küldjenek felénk.

Szív-fájdalmat
találkozásra enyhítse a remény.

(Emlék a franciaországi buszbaleset áldozataiért.)

Budapest, 2017. január 22.

MOST MÁR TUDOD

Most már tudod, milyen érzés
boldog nagyszülőnek lenni!
Felébredszt és rád nevetnek
csillogón fénylő szemei!

Puha kis kéz markolja meg,
erőst szorítja ujjadat;
Örömteljes érzésekkel
hagyod; megadod magadat.

Meghatódva tekintesz rá,
itt van, ő a te unokád.
Világba kürtölnéd a hírt,
angyalka érkezett hozzád.

Budapest, 2017. június 22.

NYITOTT SZEMMEL ÁLMODNI

(Biztatás Viki unokámnak)

Egy-kettő, egy-kettő
lépteid számolod,
cipőd sarka kopog,
messze a hegytető.

Meg-megcsúszik lábad,
legurul egy-egy kő,
pattogva a lejtőn.
Megfeszül a hátad.

Ne adjad fel soha
bármily is meredek,
te tegyél meg mindent,
hogyan feljussál oda.

És ez a boldogság,
hogyan is küzdöd le.
Fogad szorítsd össze,
újra, s újra próbáld.

Ha egyszer felértél
magas hegytetőre,
büszkén nézhetsz körbe,
te mindent megtettél.

Mertél nyitott szemmel
álmodni merészet,
és hogy ezt elérjed,
erőd megfeszítve
máshol fel a hegyre.

Budapest, 2017. augusztus 7.

ÖNZETLENSÉG - VILLANÓFÉNYBEN

Ért már meglepetés veled kapcsolatban.
Azt gondoltam volna, többet nem tartogatsz.
Ma reggelre kelve levél jött váratlan:
Bal vesédet adtad egyik barátodnak.

Arra kérdésemre, kórházban mért voltál,
Válaszod röviden: „Nincs benne meglepő;
Egy embertársamnak csak szüksége volt rám.”
Mélységes tisztelet e nagy tetteted előtt!

Annyira megható példamutatásod,
Engedd meg hát nekem, megírom e pár sort.
Villanó-fényben állsz: van itt még emberség!
Nem vezett ki szívből a segítőkészség!

Kívánok mindkettőtöknek gyors felépülést!
Ezen úton titeket imádságom kísér!

(M. Éva barátnőmnek tisztelettel)

Budapest, 2016. november 17.

RECEPT AZ ÉLETHEZ

Túl komolyan veszem az életet?
Lehet, hogy nem is érdemelné meg.
Lezserül élni, tán úgy kellene?
Vajh enyém lenne az aranyérem?

Lazán, félvállról vennék gondokat,
másoknak hagynám, hadd futkossanak.
Mindent nem pakolnék be zsákomba.
Segítek, csak ha igényt tartanak.

Nem vagyok én Atlasz, ki a vállán
tartja az eget, örök teherként.
Átalvetőmbé csak annyi málhát
tennék, mit bírni tudok könnyedén.

Ám nem válthatom ki e receptet,
melytől azonnal más ember leszek.
Csak rajtam áll, erős-e a hitem,
éltetem ezen túl ekként vigyem.

Tán így élhetek lazán, lezseren!
Zsebre-tett kézzel fütyülve megyek...

Budapest, 2017. április 25.

REJTETT SZENTÉLY

Elvonulok messze a világ zajától,
hol csak magam vagyok, mindenkitől távol.
Gyönyörű szép tisztás, csak a csend létezik,
lelkem szentélyébe nem enged be senkit.

Mint madár fészkébe, e rejtett szentélybe
bármikor jöhetek, ide hazatérek.
Hallgatom e csendet, oly sokat mond nekem,
ki valóban vagyok, itt bent az lehetek.

Megtisztult érzélem újra szárnyakat kap,
patyolat-fehéren ölthetem magamra.
Újabb lapot nyitok, majd pedig folytatom
szeretetet óvón, írom gondolatom.

Budapest, 2017. július 27.

TÉL DEREKÁN

Téli dunna takar tájat,
Hó borítja be a fákat.
Nap birkózik a felhőkkel,
Nézem, ki bírja erővel?

Csipkebogyón is zúzmara.
Bánatosan néz egy szarka.
Fagyott a csend, madár se száll.
Csizmám nyomán reccsen egy ág.

Mintha puskalövés lenne,
Verebek most felrebbennek.
Bánatosan nézek körbe,
Lesz-e élet itt jövőre?

Kapu alján mozgolódás;
Szegény ember, ki lenne más?
Tudja, forró levest hoztam,
Szeretettel átnyújtottam.

Süvöltő szél kerekedik,
Havat a fákról lesepri.
Nyakamba is hull egy kevés.
Ébresztőnek éppen elég.

Budapest, 2017. január 8.

TURPIS TECHNIKA

Hosszasan hezitált,
mielőtt megfogta,
karmaiba kapta
egerészölyv egeret.

Azon csak csodálkozott,
hiába hallgatta,
cincogását nem hallja.
Képernyő kivilágosodott.

Budapest, 2017. február 4.

ZARÁNDOKLAT

Tanult, tanult, mert azt ígérték,
Ha bizonyítványa jó lesz az év végén,
Megkapja álmai motorját,
S száguldhat vele egy életen át.

Annyira vágyta, ez volt élete álma,
Csillogó-villogó, berregő madárka.
Köszönte, belökte, s pattant rá boldogan,
Visszaintett: „Leugrom a Balatonra!”

Csitrik, lökdösték egymást nevetgélve,
Egyikük billent, motor elé lépett,
Hogy gázolást kerülje, a kormányt félrekapta,
Repült villanyoszlopnak – lelke testét elhagyta.

Kezében virág, szemében téboly,
Gyászruhájában sírhoz imbolyog:
„Megvettem neki a száguldó koporsót.
Drága egy fiacskám! Én voltam gyilkosod.”

(Találkozásom egy édesanyával a temetőben)

Budapest, 2016. november 4.

IV. Fejezet

Hit

BUZDÍTÁS

Üzenetet kaptam
Messzi mennyországból:
„Figyeld a szavamat,
Fogadd meg tanácsom:

Muníciót nyújtsál
A szeretetteddel,
Jó példát mutassál
Személyiségeddel.

Minél tovább várod,
Mit kapni szeretnél,
Annál inkább fogod
Élvezni melegét.

E mennyei szózat
Vezéreljen téged,
Csodás dolgok fognak
Még történni véled.”

Türelemre, jóra
Biztatás reményre.
Ezeket hallottam,
Köszönetem érte!

Budapest, 2016. november 6.

ESTI GONDOLATOK

Napjaim, akár igazgyöngyök
Sorakoznak a nyakékemen.
Mégis nehéz gondolat gyötör:
Helyesen élem az életem?

Mondják, kovácsa vagyok sorsomnak.
Tőlem függ, hogyan jön el a holnap.
Nézem, az egyik gyöngyszem fényesebb,
A másik mattabbra sikeredett.

Ha tehetem, mindet kifényezem,
Leld benne örömöd én Istenem!
Tőled kaptam kincsem, vigyázok rá,
Drágagyöngy-füzérként vigyem hozzád.

Budapest, 2016. október 23.

HAJNALI IMA

Aranyfényben a Nap
Küldi rám mosolyát.
Itt van már a hajnal
Új nap köszöntött ránk.

A hajnal bíbora,
Napunk új ruhája.
Ígéretet hozza,
Szemem nyílik rája.

Kíváncsian lesem,
Mi jó vár reám ma?
Kulcsolom a kezem,
Nyílik szám imára.

Drága jó Istenem,
Neked megköszönöm,
Békés az életem,
Meglelem örömöm.

Szeretve várjátok
Isteni adományt!
Szívbe fogadjátok
Minden nap a csodát!

Budapest, 2016. június 20.

HÚSVÉTI KÖNYÖRGÉS

Jézusunk, mutass utat!

Életünk telve szenvedéssel,
Megannyi súlyos nehézséggel.
Sarkallnak folyvást kitartásra,
Egyenes jellem-formálásra.

Nem tudhatod, mire vagy képes,
Míg ezzel nem kell szembenézned.
Segítséggel ismerheted meg,
S csak imádsággal győzheted le.

Szenvedés és nemesedés közt
Mutasson kapcsot. Erre kérd Őt.
Hanem imádság nélkül nem megy,
Kulcsold hát össze két kezedet.

Imádság, szívnek párbeszéde
Az Úrral. Istent arra kérjed,
Világosítsa meg elmédet:
Születtél világra, mi végre?

Jézusunk örök példa nekünk:
Emberként jött földre miértünk.
Tanításai, földi léte,
Bűnünkért vállalt szenvedése,

Értünk szenvedett kereszthalált,
Nyerve nekünk bűnbocsánatát.
Mutatva számunkra az utat,
Keressük meg feladatunkat:

Mindenkinek van hivatása.
Fedezd fel és hozd napvilágra;
Hadd ragyogjon tiszta lelked, mint
Titokban: „mezőn elrejtett kincs”.

Ezt meglelve, csiszold gyémántod,
Hogy Istennek kedvére váljon.
Embereknek példát mutatva,
Csúcsra veled feljuthassanak.

Láthassák a csodát, szépséget.
Majd völgybe ereszkednek véled.
Hol igaz hittel Istent áldva.
Akár szenvedve, de helyt állva.

(Az idézet: Máté evangélista 13, 44)

Budapest, 2016. március 18.

HOGYHA ÉN LEHETNÉK

Sok szegény embernek nem jut betevőre.
Akármerre tekint, mindenütt csak ürm.
Kilátástalanná vált már a jövője,
Gyermeke sínylődik, hiába is gürcöl.

Szeretnék szívekben én lenni a REMÉNY!
Ki este lefekszik szomorún az ágyba,
Gondját, baját, bűjét mind elfelejtené,
Mikor reggel ébred, teljesülne vágya.

Nem vagyok varázsló, hogy ily erőt bírjak.
Szerény képességgel SZERETETEM adom.
Tudom, csupán csak vágy, amit itt leírtam.
Biztató SZAVAKKAL tán gyógyírt nyújthatok.

Bús, borongós lelkét fénnel telíteném,
Segítséget nyújtva további útjához.
Simogató kezem könnyítene terhén,
Erőt meríteni Isteni fohászból.

Budapest, 2017. május 15.

KI HIMNUSZT ZENG

„Csak az tud élni, ki mindig nevet,
kiből kicsordul minden szeretet,
kinek lelke élettől vidám,
ki himnuszt zeng az élet alkonyán.
Csak az tud élni, ki mindenben mosolyog!”

Lám, itt vagyok életem alkonyán,
daloló lelkem élettől vidám,
felétek nyújtom szeretetemet,
Istent dicsérő himnuszom zengem.
Örömmel hintem el mosolyom köztetek.

Emeljétek hát fel fejeteiket,
kék égre boldogan tekintsetek,
higgyetek bátran a jövőben,
az Úr ügyeli lépéseitek.
Általa könnyebbé lesz nehéz terhetek.

(Az idézett rész Goethe-től való)

Budapest, 2016. október 13.

MI DOLGOM MÉG

Csak azt tudnám, hogy miért vagyok
itt lenn, mi végett vagyok még?
Időből telik, alkothatok,
mert alkotni sosem elég.

Mi dolgom van még e világban?
Keresni jót és a szépet,
viharok közt békét a mában,
hirdetni: SZERETET ÉLTET.

Budapest, 2017. június 22.

NEKED ADOM

(Június köve a gyöngy)

Csak egyetlen szó, mely szívemben
reggel óta zakatol,
és ez nem más, mint a Szeretet,
átnyújtom: Neked adom!

Tengeri kagylóban született.
Szívem legszebb darabja.
Gyöngyhalász mélyben megkereste
életét kockáztatva.

Őrizzed, véd meg ezt a kincset,
törékeny, sérülékeny.
A földön ennél drágább nincsen,
csillogó drága érem.

Budapest, 2017. június 1.

TITOKZATOS ÉJ NYOMÁBAN

Nézek merengve a hajnali égre;
megannyi csillag sápadó lámpása
tekint le fájón e bűnös világra.
Ezüstben tündököl sarló-hold fénye.

Látom, a város már álmából ébred;
lámpa világol házak ablakában,
hídon csilingelőn fut át a sárga.
Reggel lép nyomába a bűvös éjnek.

Folyó tükre csillan, akárha gyémánt;
mélybe nem látni, csak felszín, mit mutat;
kelő Nap elől féltőn rejti titkát.

Borzolja szellő, rajt kecsesen sétál.
Szemem távolba réved, múltat kutat.
Az Úrhoz küldöm engesztelő imám.

Budapest, 2017. március 18.

VIHAROS PILLANATOK

Sötét felhők gyűlnek fenn a magas égen,
fák ágai földig hajolnak a szélben.
Eső, mint dobverő ablakomon kopog,
sejtelmes érzést kelt az ember szívében.

Dühöngnek, fornak bennem az indulatok;
úgy érzem elégtételt, már sosem kapok.
Egy időre elvonulok magányomba,
ahol csendben kedvemre gondolkodhatok.

Tudom, harcolnom kell egy aprócska helyért,
mely békés és egyedül csakis az enyém.
Benne megtalálni azt a pillanatot,
ami szebbé teszi az ember életét.

Nagy levegőt veszek, s kilépek a fényre.
Megtisztult szívvel könnyebben veszem észre,
van miért harcolni foggal és körömmel:
SZERETETÉRT – az ember küzdeni képes.

Budapest, 2017. június 18.

V. Fejezet

Szerelem

ELJÖTT A VÁRVA-VÁRT PILLANAT

Ma csupa:
ZENE, DAL,
ÖRÖMUJJONGÁS
Az életem!

Újra találkoztam Veled!
Tekinteted rám emelted.
Mosolyogva néztél.

Gyönyörűség volt karjaidba repülni,
Fejemet a válladon megpihentetni.
Világ megszűnt körülöttem,
Csak Te voltál nekem!

Csókommal halmoztam el mindkét szemed.
Ujjaimmal ajkad vonalát követtem,
Leheletfinoman érintetted
Ujjbegyemet.

Ölelésed lágy volt, oly ringató,
Úgy éreztem, soha el nem múló.
Csacsogtam, egy levegővétellel
Mindent közölni akartam Veled.
Vagy csak azért, hogy halljad hangomat,
Suttogtam halkán a Neved.

Ilyen másodpercekért érdemes élni,
Várni, remélni, kutatni a csillagokban.
Lesni, mikor érkezik el a pillanat,
Hogy újra:
ZENE, DAL, ÖRÖMUJJONGÁS
Öleljen bennünket át,
S mint óvó anyaméh magába zár.

Végül szívünkben hét lakat alatt
Magunkkal vinni,
Őrizni, következő
Boldog,
Soha el nem múló,
Pár perces
Találkozásig,
Közös
Titkunkat!

Budapest, 2014. szeptember 14.

HOGYAN IS KEZDŐDÖTT (Emlékek útján)

Mondd, emlékszel-e még az első csókra?
Ajkad ajkamat érte, szinte loptad.
Isten ezt nem hagyhatja büntetlenül!
Mint két megrettent galamb szétrebbentünk.

Szégyenlősen léptem, lesütve szemem,
Pedig rég vágyott óhaj teljesedett.
Éreztem, elárul kipirult arcom,
Csókod rajta örökre nyomot hagyott.

Merészségedért te is meglakoltál:
Nem lendített túl messze a bátorság?
Lelkiismeret gyötört, mi az ára?
Mégis bíztál, lesz ennek folytatása!

És igazad lett, nem sok idő múlva,
Csók csattant ajkunkon újra meg újra!
Édes volt, zamatos, titkos, kábító,
Egyre incselkedőbb, bűnre csábított...

Budapest, 2017. április 18.

IN MEMORIAM

(Egy tiszta szerelem emlékére)

Nem gondoltam volna, hogy eljön az óra:
Versbe foglallak majd, írni fogok rólad.
Több mint ötven éve kísértél vonathoz,
Könnyeimet hagytam szomorún válladon.

Akkor reménykedtünk, látjuk mi még egymást,
Szerelmünk oly nagy volt, hittük, életen át.
Teltek, múltak napok, azután az évek,
Szívem epedezett, vágytam látni téged.

Igaz, férjhez mentem, te is megnősültél,
Ám szeretni soha, soha meg nem szüntél.
Úgy hozta a sorsunk, találkoztunk egyszer.
Erkölcsei tartásból, tied nem lehettem.

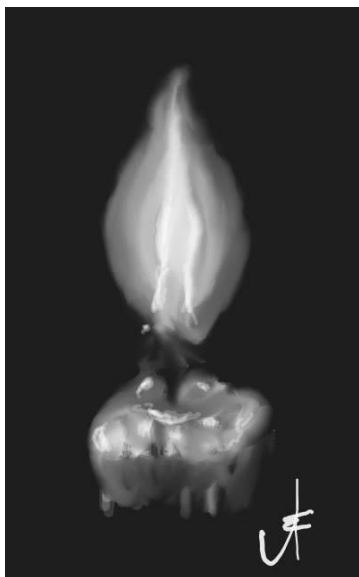
Ennyi évvel később, hazafelé tartva,
Alig tudtam lépni, csak vonszoltam magam.
Mintha mázsás súlyok nyomták volna vállam,
Úgy megtántorodtam, rogyadozott lábam.

Arcom eső verte, föld húzott magához,
Úgy éreztem, utcán ér utol az álom.
Telefonon férjem segítségét kértem,
Szokatlan rosszullét okát nem is értve.

Nehezen jutottam végül otthonomba,
Hogy mi történt velem, párom tudakolta.
Választ másnap kaptam, gyász híredet vettem!
Elküldted messziről búcsúüzeneted.

Futást elvégezted, harcod-megharcoltad,
Földi életedben hited-megtartottad.
Szívem mélyén őrzöm most már emlékedet.
Béke legyen veled s Istennek kegyelme.

(R.J. nyugalmazott lelkipásztor emlékére)

(kép az internetről)

Budapest, 2017.március.11.

„KELL MÉG EGY ÖLELÉS”

Túl szép volt ez a dal,
hogy igaz is legyen.
Istenek haragja
Lesújtott kegyetlen.

Karodban ringattál,
Áradt a szerelem.
Világnak sok baját
Én észre sem vettem.

Ígérd, hogy vársz reám,
Ha véget ér az út!
Tehozzád űz e vágy,
Testem karodba fut.

„Kell még egy ölelés”
Ne vedd azt tőlem el!
Így lesz élttem egész,
Eggyé váljunk ketten.

Budapest, 2016. december 1.

„KÉT ÖSSZEILLÓ EMBER”

Fogom a tollam, írnék gyöngybetűkkel
formázom szavam, cizellált neveddel
játszanék csupán, feldobom s elkapom;
tenyér melegén, mondd, átsüt tegnapom?

Visszatér-e régmúlt idők halmaza?

Kezünk épp csak érinteni akarta
a másikat, s mint riadt kis madárka,
rebbent a lelkünk hetedhét határba.

Néztünk utána, szállt, vissza se nézett;
szerelmünk mégis új hajnalra ébredt.
Ekkor, nevem összeforrt a neveddel,
így lettünk mi „Két összeillő ember.”

Budapest, 2017. június 5.

KÖNNYEK ÉLETE

Volt sok boldogságkönnyem, a napon csillogtak,
Ragyogó szép perceket velük aranyoztad.
Egyszer csak váratlanul jöttek sötét felhők,
Villámlással, dörgéssel, eleredt az eső.

Lám elég volt néhány szó, és szerelmünk halott;
Amit vele szétrombolsz, össze sosem rakod.
Boldogságom odalett, darabokra törött,
Nézem apró szemcséit szétszórva a földön.

Eldobtad a gyémántot, felvetted a követ,
Nem is láttad azt akkor, kicsaltál egy könnyet.
Kitörölöm nevedet emlékezetemből,
Soha ne gondoljak rá, mi voltam azelőtt.

Menj hát Isten hírével, keresd boldogságod,
Vissza sose tekintsél, könnyem nem láthatod!
Mert patakzanak azok az arcomon végig,
Fájdalmamat takarják, életüket élik.

Budapest, 2017. március 22.

VAN-E IGAZ SZERELEM

(Rejtett kincs)

Igenis van, ma is van igaz szerelem!
Itt a fordulóban találkoztam vele.
Tágra nyitott szemmel állt és csodálkozott,
hisz manapság ilyet nagyon ritkán látott.

...

Tiszta, rendes lakásban, az asztal mellett
ült anya, apa, lány s egy fiatalember.
Csak nehezen indult meg a beszélgetés,
nem volt még szándéka megkérni a kezét.

Hezítál. A gondját, hogyan is mondja el?
Őszintén szereti, mélyen érző szívvel;
ám most hosszú útra készül, éppen ezért
lekötni magához nagy felelőtlenség.

Ha úgy gondolják, hogy így is megengedik,
sűrűn járna hozzá, mert egymást szeretik.
Boldog barna szempár hálásan csillogott,
– köszönte szülőknek az igent – mosolygott.

SZERELME karjába kapta, átölelte,
vágódó szavakat súgott sejtelmesen.
Ezeket meghallva, kitárult kis szíve,
s mint tengeri kagyló zárta el a kincset.

Budapest, 2017. június 8.

MACSKA-EGÉR JÁTÉK

Játszottál csak velem,
– Mint macska egérrel –
Játék voltam neked.
Csupán ennyit értem.

Figyelted léptemet,
Kerested kedvemet,
Mozdulatom lested,
Hogy aztán elengedj.

Mulathattál rajtam,
Amikor elkaptam
Repülő csókodat,
Amit visszaadtam.

Nem mondtad, hogy játszol;
Mint labda: néhány szó,
Nekem jelentette
Az egész világot.

Most már késő bánat.
Szerelem virága
Vázában elhervadt,
Többé fel nem támad.

Te tovább lépsz egyet,
Szerelmet keresve;
Hogy mi lesz én velem,
Téged nem érdekel.

Kívánom hát neked,
Legyen szép életed,
A világban leld meg
Újabb egeredet.

...

Én is tovább lépek,
Keresem a szépet.
Most már tudom, nem csak
Veled lehet élnem.

Segítséget kérve,
Versim szívhez értek.
Érzem, eljön végre
Szívembe a béke.

*/Gondolatok a „Kérlek” című versedhez Sz. Erzsébetnek!
16. születésnapodra kívánok szeretetteljes boldogságot!/*

Budapest, 2016. május 2.

UJJONG A LELKEM

(Amikor az emlékek utat törnek a múltból)

Élhettem volna csendben,
Békében, kényelmesen.
Mosni, főzni, mosogatni,
Vasalni, takarítani,

Tudtam lemondani.
Számát összezártam.
Titkon, többre vágytam:
Szélvészfént szárnyalni,

Tehozzád repülni,
Két karom kitárva
Boldogan kacagni,
Ölelni vidáman.

Nevemet becézzgesd,
Hajamat simogasd,
Dalunkat érzéssel
Fülembé dúdolgasd.

Lesni tekinteted
Kisfiús mosolyod,
Huncutkás szemedet,
Szerelmed, tombolót.

Ajkad – megnyitottad,
Fejem átkaroltad,
Sejtelmesen súgtad:
„E perc miénk marad!”

Többször megpróbáltuk.
Egymást elengedni,
Messzire elmenni,
Nem lehet, beláttuk...

...Újra visszatértünk.
Elfogadtuk végül,
Ez jutott minékünk:
Füstbe szállt reményünk.

Vagy mégis, van remény?
Hiszen kell-e ennél
Angyalibb, édesebb,
Kedvesebb szerelem?

Gondolatunk, este
Megkeresni Kedvest.
Másnap felébredve,
Küldeni jó reggelt.

S várni, reménykedve
Arra, csodás percre,
Egymásé lehetünk,
Összeforrhat szívünk.

UJJONG MOST MÁR LELKEM!
RINGATÓ E ZENE.
GYÓGYÍRJA SZÍVEMNEK
VELED A SZERELEM!

Fogd meg hát két kezem!
Álmodjuk így tovább
EGYÜTT, EZT A CSODÁS,
GYÖNYÖRŰ ÉLETET!

Budapest, 2014. augusztus 11.

VÍZIÓ

Éjszakának leple eltakart már téged,
nem engedte elém vágyott emlékképed.
Hanem jött a hajnal, vöröslőn kelt a Nap,
szívem nagyot dobbant, ismét láthattalak!

Felhők formázták meg szemedet és szádat,
s bennem óriási vágy érzése támadt.
Csókodat kívántam, simogatásodat,
becéző szavaid szinte már hallottam.

Torkomban vert szívem, belepirult arcom,
vágyakozva feléd kitártam két karom.
Már-már elértelek, ám szél kerekedett,
s mit vizionáltam, tüntette képedet.

Délibáb volt csupán, mi kirajzolódott,
lelkemből egy darab hagyott égen nyomot.
Ez emlékeimmal maradtam magamban,
eget búsan néztem, hát így sem láthatlak?

Budapest, 2017. július 20.

VI. Fejezet

Hazafias versek

MEGSZÓLALT AZ ÖRÖMÓDA

Üstdobként dübörög a szív!
Szemben áll veled az ellen,
Tartásán látod, harcba hív;
Megmérkőzni akar veled.

Ám érzed, nem ő az, aki
Kiásta a csatabárdot.
Csúf álarca mögött lapít,
Orvul dobta rád a hálót!

A sárba-tiport szabadság
Vergődik most gúzsba kötve,
Kiszabadítaná magát,
Teéretted menne ölre.

És ekkor az örömóda
Felcsendül sok ezer ajkon.
Beethovent lám, meghallotta
Mind, ki igazságért harcol!

Szabadságnak földje legyen
Mostantól végre a hazánk!
Fogjon össze minden EMBER!
Ne hagyja legyőzni magát!

Budapest, 2017. április 5.

NAGYSZOMBATON

Sötét viharfelhők gyülekeztek égen,
mint akkor délután épp kétezer éve.
Szorongva figyeltük vaj' h égi jel lenne?
Úrhoz küldtünk fohászt, rátok tekintsen le.

Szemetek emelve fel a magas égre,
bátorságot, erőt Jézustól reméltek.
Ti vagytok a jövő, csak rajtatok múlik,
békés forradalmat vihessétek csúcsig!

Gyűlölet ne legyen soha szívetekben.
Tettetek szabadság-eszme vezérelje!
Büszkék vagyunk rátok fehér tulipános,
tisztá tekintetű, hős forradalmárok!

Több millióan is mögöttetek állunk.
Tőletek függ, újra szabad lesz országunk!

Budapest, 2017. április 16.

TÚZZEL NE JÁTSSZ

ALLEG/L/ÓRIA

Fakardodat dugd végre hüvelybe,
válogassál játékok közt, keress:
jól áll neked kisvasút s a labda;
ne gondolj hát folyton csak a harcra!
Öldökölni rendkívül unalmas.

Nehogy úgy járj, mint egykor elődöd,
bár ő keresztényeket üldözött.
Kellemetlen embereket rendre,
maga mellől sorban eltetette;
kocsiversenyt egyedül megnyerte.

Agyad nem jár csakis a harcokon.
Nőj ki végre hát a gyermekkorból.
Sanzod raktad nyerőnek vélt lapra.
Lásd be egyszer, ekképpen folytatva,
elsöpör a tömegnek haragja.

Fogadd el, e meccset elvesztetted.
Többség szándéka előtt hajts fejet!
Tedd le kardod, emelj olajágat!
Nyisd ki szemed, meg kellene lássad,
az emberek béke után vágynak!

Tudom, mindig győzelemről álmodsz,
magad alá gyűrni a világot.
Vedd már észre, ovis évnek vége,
nincs itt ellen, csak te annak nézed.
Túzzel ne játssz, mert körmödre éghet!

Budapest, 2017. április 10.

ÚJRA ITTHON

Szálltak a Szárnyaló vágyak
hegyeken, völgyeken által;
hetedhét határba,
szép Erdély-országba;
Besztercén megállva.

Magyarok Házába értek,
egyre csak gyűltek vendégek.
Ők is ide jöttek,
lépve rögről-rögre,
érkeztek e földre.

Ki könyvünk kezébe veszi,
reméljük, átérezheti;
szívünkéből egy darab
mindig is itt maradt,
őrzi az ÓHAZA!

Őseink földjére lépve,
fejünket meghajtjuk mélyre.
Köszönet jár annak,
kik itthon maradtak
sűrű zivatarban!

Fiai, ha távol,
messze a hazától
látnak más világot;
szelek szárnyán álmaikban,
küldik haza vágyaikat.

*(A „Szárnyaló vágyaink” című verseskötetünk bemutatója alkalmából
íródott ez a vers.)*

Beszterce, 2017.június 30.

ÜZENET AZ ÓHAZÁBÓL

Lelkemet félti;
keszkenőm kéri,
véle törölni könnyeim árját.
Érzi, a szívem
távol él innen,
nagy hegyek bérci gyermekként látták.

Zöld fenyők várnak,
karjuk kitárva,
hívnak és intenek, jöjj haza már.
Sas madár szárnyal,
véle madárdal
üzen magas égbe' nincsen határ.

Nézem, hogy fecske
párját meglelte,
fészke fiókit őrzi, megóvja.
Halld, csak ó halljad!
Fenn a havasban
este juhnyájnak szól a kolompja.

„Indulok. Értem.
Jól tudom: értem,
értem üzenget a zsenge határ.”

*(Evokáció Áprily Lajos:Tavaszdodik versére – Az idézet ebből a versből
való)*

(kép az internetről)

Budapest, 2017. augusztus 3.

VIPERAMARÁS

(Vae victis)

Kupacokban száradó ágak.
Vésd észbe: Ha megfélemlítik,
lakhelyébe nyúlsz, védekezik!
Akkor bíz a vipera, támad.

Ne légy hát könnyelmű, tudjad, ha
tüzet raksz, lehet ott vipera!
Ha megzörgeted az ágakat,
készülhetsz rá, a kígyó harap!

Két pontszerű sebből áll a marás.
Feldagad, és roppantul fájdalmas.
Következhet erős szívdobogás;
jön szédülés, gyöngeség, fejfájás!

Így hát VIGYÁZZ! A TÚZZEL NE JÁTSSZ!
Mert ha fellobban a rőzseláng,
a viperák fészük elhagyják,
hogyan szerzett előnyük megtartsák.

Álnok kígyó nem adja könnyen magát,
támadásba szólítja derékhadát.
Harcolsz, azt hiszed, már te vagy a győztes;
ám nincs kegyelem, s „Jaj, a legyőzöttek!”

Légy résen, tartsd hát rajta szemedet!
A küzdelmet csak így nyerheted meg.

(Kr. e. 390-ben egy Brennus vezette gall hadsereg tönkrevverte Róma csapatait az alliai csatában – Ekkor hangzott el: „Jaj a legyőzötteknek!” – Brennus mondását a mai napig is használjuk.)

Budapest, 2016. október 21.

VII. Fejezet

Álomképek – Legendák

A KESKENYLEVELŰ GYAPJÚSÁS

/meséje/

A bárányok egyszer
erre legelgettek,
bundájukat rendre,
– lévén itt nagy meleg –
maguk mellé tették,
majd ott felejtették.
Föld anya azt hitte,
most már az ő kincse.
Következő tavasz
új virágot fakaszt
a lapos láperdőn
zsombékon ébredőt.
Így a hegyek között
tőzegmohás földön,
amint tavasz megjött,
gyapjú-sás is kinőtt.
Puha selymességgel,
vakítón, fehérén.
Keskeny levelével
hajladozik szélben.

Budapest, 2016. szeptember 14.

„CSILLAGOK KÖZÖTT FÉNYESSÉGES CSILLAG”

Első László, ki nem földi,
„égi koronára vágyott”,
ám ha kellett ellent ölni,
forgatta a csatabárdot.

Többi ember közül vállal
hatalmasan kimagaslott.
„Lovagkirály” a csatákban
erős kézzel, bátran harcolt.

Harcban való jártassága,
viadalokban mutatott
hősvitézi bátorsága:
mementóként áll Cserhalom.

Krónikások vitték hírét
a kerlési diadalnak,
László s a pogány kun vitéz
hősi párviadalának.

Freskók őrzik ezt a harcot
szerte széjjel a hazánkban.
Imádságos ének hangzott;
Szent Lászlónak oltalmába’:

„Üdvöz légy, kegyelmes Szent László király,
Magyarországnak édes oltalma,
Szent királyok közt drágalátos gyöngy,
Csillagok között fényességes csillag.”

Országunknak belső rendjét
törvényekkel alapozta.
Nagyváradi sírba tették,
koponyát őrzi mellszobra.

Hermájára rakták kezük
rendre a vallomástevők,
sőt ezen túl ott volt velük
harcosok közt csatamezőn.

Csodákat tett holtában is.
Gyógyulásokról híre ment.
Pápának bíborosai
kutatni jöttek jeleket.

Halála után száz évvel
déli tizenkét órakor,
Székesegyház fölött fényes –
csillag két órán át ragyog.

Szent László király ünnepét
évszázadok óta tartják,
e csodára emlékezvén,
csillagjelenésnek napján.

Szent László hermája
(kép az internetről)

*(Az idézett versszak erdélyi ének Szent László királyról az 1500-as
évekből való/ –e szavakkal üdvözli a régi magyar énekszerző I. László,
vitéz királyunkat, a legnépszerűbb magyar szentet.*

Budapest, 2017. április 3.

EGÉSZSÉGÜGYI PROBLÉMA (Sci-fi versben elbeszélve)

Éjjel, fehér műtőasztalon feküdtem,
Fiatal orvosok hada körülöttem,
Hasfalamat gyorsan fertőtlenítették,
Máris szikét kértek, azt kezükbe vették.

Pontosan dolgoztak, szinte nem is értem,
Mint a villám. Én még magamhoz sem tértem,
Műtve volt a hasam, eltűnt betegségem.
Ahogy jobban lettem, mobilomat kértem.

Mellettem fekvő, férfi /!/ beteghez léptek,
Akit szintén ilyen hamar megműtöttek.
Ő meg csak mosolygott, habár ott is csövek
Lógtak mindenfelől, fájdalmat nem érzett.

Segédápoló jött, karján cerkófmajom /!/?/ ...
Érdeklődött tőlem, nincs valami bajom?
Ágyból nem kelhettem, hát katétert kértem,
Rögtön intézkedik, szentül megígérte.

Hosszú idő múlva sem jött a segítség,
Éreztem, itt baj lesz! Mi lehet rá mentség,
Hogyha ágyban végzem én el kis-dolgomat?
Megnyomtam hát gyorsan a hívógombokat.

Erre sem érkezett várva-várt ápoló.
Helyette nagy vizit. Gondoltam, apropó!
Elővettem egyből okos telefonom,
Családom felhívom, nekem bilit hozzon!

Mikor a doktornő ágyamhoz érkezett,
Meglátta kezemben a laptop gépemet.
Kiadta ukázát: „Mindet elkobozni!
Ezután nem lehet itt partizánkodni!”

Végre felébredtem, s ekkor megéreztem,
Gyorsan ki kell mennem. Különben jaj nekem!

Budapest, 2015. augusztus 27.

ÉBREDÉS

Bezárva Magánynak hallgatás tornyába,
hová odakintről pisszenés sem hallik,
nem tudja, miről szól embereknek vágya,
lelkében vihar dúl, nagy ütközet zajlik.

Szeretné magáról bilincset ledobni,
láthatóvá tenni, eddig őrzött titkát.
Önkéntesen vállalt némaságát old'ni,
megnyílni, akárcsak bimbóból a virág.

Nehéz feladatot tűzött ki magának.
Hét lakatnak kulcsát mélyen elrejtette.
Úgy képzelte, soha nem kerül sor rája,
remeteségre tett fogadalmát szegje.

Kutatja, keresi azt a varázsigét,
mellyel képes lehet megtörni a csendet.
Érzi sűrű inda szorítását szívéen,
tudja, nem segíthet más csak a szeretet.

Ezen gondolattól, mint varázsütésre,
csodaszép tündérlány ott termett előtte,
biztatóan tette tenyerét fejére,
keserves álmából, ím, felébresztette.

Budapest, 2017. április 15.

MOSTANÁBAN

Álmodtam:
sorban álltam.
Hogy mire vártam,
nem tudom.
Emlékszem,
jött egy angyal.
Nevemet
kiabálta,
s én szóltam
hangost:
„Itt vagyok!”
Ám ekkor intett,
nem engem hívtak,
előttem
hosszú sor áll,
még várnom kell.
Kíváncsivá tett,
ki lehet,
aki bitorolja
nevemet?
Ám ekkor
hirtelen
meglódult a
sor,
s én elvesztettem
helyemet.
Mostanában
észrevettem,
hogy álmaimban
valamit
mindig
keresek...

Budapest. 2017. június 6.

FEKETE-TÓ LEGENDÁJA

(Ballada a „Békalencsés-tóról”)

Békalencse ellepi a tó vizét,
Jancsi végre elnyerte a lány szívét.
Kicsi kacsa békalencsét eszeget,
gazdag leány a legénnyel szemezget.

Békalencse virágzása oly rövid,
bálból lányka Jancsijával megszökik.
Békalencse, tudjuk, kozmopolita,
lány szökését követi nagy galiba:

Anyja-apja felveri a fél falut,
fiatalok tudják, hogy nincs visszaút.
Kéz a kézben futnak lencsés tó felé,
nagy csobbanás a nyomukat elfedé...

Falu népe hiába is keresi,
két szerelmest többé sehol nem leli.
Hová lettek, nem tudja azt senki sem,
békalencse el nem árul semmit sem.

Kiszáradt azóta falunak a tava,
Feketében utal a két fiatalra.

Régen történt, bizony régen, hajdanán,
szegény legény nem kaphatott gazdag lányt.
Tudjuk, ma már nem így megy ez, de nem ám!
Boldog lehet szegény legény s gazdag lány.

...

Minap álltam a fekete tó partján,
elmerengtem, hová is lett az a lány;
vidám ének kiserdőből felcsendült,
népes család a tisztásra penderült.

Fiatalok kacagása jól esett,
nézegettem: apák, anyák s gyerekek.
Hanem láttam két idősebb embert is,
kéz a kézben, rájuk boldogan tekint...

Budapest, 2017. július 31.

TAVASZI REMÉNY

(Egy álom nyomán)

Gyöngyöző kacagása körbefonta ágyát.
Azt álmodta: álmodik, gyönyörű szivárványt.
Pirkadó hajnalban szelíd mosollyal látta,
Ablakpárkányán gerlepár násztáncát járta.

Felkelő Nap intett, ne veszítsd el a reményt,
Szép álmodat fogadd biztató üzenetként.
Tavaszbeköszönt, hirdeti ezt a természet,
Lelkünkben szeretet is friss életre ébred.

A néphit szerint szivárvány jelzi a reményt.
Fontos, hogy a szépre örökké nyitott legyél.
Higgyél, bízzál, hiszen a következő lépés
Számodra is fakaszthat újabb csodás élményt.

Boldogság megérint, akárhány éves lehetsz.
Bármit csinálsz is, a szíved lángoljon benne.
Tedd kitartással, alázattal, szenvedéllyel;
Álmodj, csókolj, ölelj, így lesz teljessé élted.

Budapest, 2016. február 2.

VIII. Fejezet

Természet

A SZABADSÁG MADARA

Fecske voltam, fecske lettem újra,
lassan-lassan indulok nagy útra.

Mikor nyáron légben cikázni látsz,
szárnyaim közt ott az egész világ.

Ne firtassad, merre van otthonom;
szeretetem ím magammal hozom.

Átrepülve messzi tengereket,
visszatérek, hon rakni fészkeket.

Hogyha vége a ragyogó nyárnak,
búcsút intek a szülői háznak.

Szabadságom semmiért sem adom,
ám míg lehet, köztetek maradok.

Tudnotok kell, mindig visszatérek,
várakozva nézzetek az égre.

Fecske vagyok – szabadság madara.
Szívem fogoly – fogva tart a haza.

Fecske voltam, fecske lettem újra,
lám, a haza szívem visszahúzza.

(Evokáció: Áprily Lajos: Vadlúd voltam c. versére)

Budapest, 2017. július 21.

ÉJSZAKAI TALÁLKOZÁS

(Nyári kaland)

Igaz, még előttünk áll az idei nyár,
Remélem, kalandban most sem leszünk híján.

Túráztunk mi sokat, hegyeken és mezőn,
Sátrat vertünk buzgón, így nem vert az eső.

Amiről most írok, valóban megesett.
A Börzsönyben jártunk, szép Zebegény felett.

Ifjak voltunk s bohók, nagyon szerelmesek,
Éjjelt sátron kívül töltöttük édesen.

Motoszkálást hallva épp a fejünk mellett,
Első pillanatban kissé megrettentem.

Vajon mi lehet ez, róka-e vagy medve?
Elemlámpa fényét oda vetítettem.

Aprócska sündisznó, talán arra tévedt,
Párom nadrágszóját cipelte serényen.

Nem tudakoltam meg, hogy mit akart vele.
Lehet, szatócsboltot vezetett ökelme?

Bemutatkoztam hát, s szíjat visszakértem,
Két kis gomb szemével pislogott a fénybe.

Nem is ellenkezett, lassan elballagott,
Belátta, beszerzés ma kudarcot vallott.

Budapest, 2017. május 27.

CSAK EGY KICSINY RÓZSA

(Hálás fohász az erkélyládából)

Aprócska tő voltam,
mikor elültettél,
magas muskátlik közt
kis helyet kerestél.

Félve meghúzódtam,
lassan kibontottam
csöppnyi leveleim,
majd pedig bimbómat.

Elrejtve, titokban
neveltem szirmokat;
muskátlijaidnak
fölé-magasodva.

Mikor egyik reggel
öntöztél vizeddel,
varázslatos módon
nyitottam kelyhemet.

Éltemet hálával,
a Napot is áldva
köszönöm meg néked
rózsák illatával.

Budapest, 2017. június 10.

CSALOGATÓ NAPLEMENTE

Recseg-ropog az ég alja.
Hallod-e? Hasad a hajnal!
Ré készül napi útjára
Mandzsetet nevű bárkával.

Nap korongja vakít, fényes,
Szeme ott van mindenen;
Tudod, Földön ő az élet,
Testünk tartja melegen.

Égi útját, ha megjárta,
Vállán bíborszín palástja.
Beül Meszektet bárkába,
Alászáll az éjszakába.

Horizonton lemenne épp,
Incselkedik intve feléd.
Siófok és Tihany között
Aranyhíd csillog tó vizén.

El ne indulj, mert csalóka,
Csupán talmi híd az ottan!
Illúziót kelti benned;
Élted végét tóban leled!

Csalogató Naplemente,
Áldóan simítja lelked,
Neked nyújtja esti fényét.
Békével töltsön e szépség.

Hogyha egyszer megérintett,
Soha többé nem felejtet.

Budapest, 2017. május 6.

HAJNALI VIHAR

Faágak recsegnek,
tépi a szél őket.
Erős gyökerekkel
kapaszkodnak földbe.

A villám becsapott;
közel-e vagy távol?
Csattanását hallom;
bajt okozott, bárhol.

Szörnyű viharfelhők
borítják az eget.
Villámlik és dörög,
az eső elered.

Toronymnak harangja
egy jó nagyot kondul;
alvó madarakat
riasztja álmukból.

Ahogy jött, el is ment
elvonult a felhő.
Mire a Nap felkelt,
nyomát sem látta ő.

Levegő frissülve,
lélegzethez jutok.
Égen a szivárvány
immár reményt nyújtó.

Budapest, 2016. június 26.

HANGULATOS HAJNAL

Őszi napsugárból
fénytakarót szövök.
Színes levélszőnyeg
fekszik sáros földön.

Csupasz fa tetején
szarka dalt cserregi.
Függönyömet szellő
finoman lebbenti.

Templomnak harangja
kondítja a reggelt.
Ébred már a város,
indul a sok ember.

Munkába sietnek,
nem néznek ők széjjel.
Sállal és kabáttal
birkóznak a széllel.

Bezárom ablakom.
Szobám kiszellőzött.
Elkezdem a napom,
Verseimet költöm.

Budapest, 2016. november 7.

KICSAPONGÁS

Settenkedett az éj nesztelen léptekkel.
Megleste, meglátta, hogy nyújtózik álmost
forró napnak végén, elpilled a város;
csillagos paplanját reá terítette.

Utcákon szél úrfi zabolátlan pejként,
széltében-hosszában nyargalászni kezdett,
végigszáguldozott, út porát felfverte;
hulló falevelet keringőre felkért.

Huncut mosolyával felhő mögül a Hold
kikandikált, egy másik felhőt keresett,
magára rántotta, be is hunyta szemét;

mivel a szél úrfi oly erőre kapott,
táncba vitte legott összes falevelet,
örvényként forogtak, majd hulltak szerteszét.

Budapest, 2017. augusztus 6.

MÁMOROS ÉJSZAKÁNK (Katica és levendula tánca)

Katica bogárka levendula ágon:
Légy te kedvesem az egyetlen virágom!
Hallgasd, ahogy tücsök hegedűjén játssza:
„Boldogságra jöttek ketten e világra.”

Mutassuk meg, hogyan kell örömben élni.
Kapjál karjaidba, így táncoljuk végig
E csodás éjszakát. Hadd irigykedjenek
Ott fenn Olimposzon a görög istenek.

Hajladozó fűzfák palástjuk borítják
Titokzatost óvón, védelmezőn miránk.
Levelek között a kíváncsi csillagok
Be-bekandikálnak, titkokat firtatón.

Szerelmes sóhajok hagyják el ajkunkat.
Mégsem találhatnak rá jól rejtett titkunkra.
Mámoros éjjelünk csak a miénk lehet,
Eggyé forrva testben és lélekben veled.

Tücsök is leteszi immár hegedűjét,
Szerelem átveszi megérdemelt helyét.
Úgy látom, hogy a Hold kacintott egy nagyot;
Felhő mögé elbújt, minket békén hagyott.

Budapest, 2016. december 10.

NE SZERESD TÚL A VIRÁGOD

Babusgatni szabad,
így növeszt új ágat;
a napfényt is hagyjad,
de mindent módjával.

Mértéktelen vizet
bizony nem kedveli.
Túlzásba ne vigyed,
megárthat az neki.

A szeretetteddel
meg ne fojtsd szegénykét.
Ő is, mint az ember
igényli a légzést.

Budapest, 2017. július 11.

PIROS PIPACS S BÚZAVIRÁG ÜZENETE

A Napnak első sugara
Arcocskáját simogatja.
Földi-égi kapcsolatuk
Hajnaltájt mindig láthatjuk.

Álmában még jót mosolygott,
Majd kéjesen kinyújtózott.
Karcsú testét szél karolta,
Fejét vállára hajtotta.

Meglibbent piros szoknyája,
Tárult szemünk szabadságra.
Életre kelti erényét,
Női szeretet erejét.

Piros csoda, harmónia
Találkozik kék úrfival.
Fején koronája virít,
Pipacs s búzavirág nyílik.

Ketten búzaföldek szélén
Nyújtanak számunkra élményt.
Érző lényük üzen nekünk,
Problémáink félretegyük.

Belső hangunk meghallhassuk,
Tartalékunk mozgósítsuk.
Szívünk s lelkünk is átvegye
Ritmusát a természetnek.

Szerelmüket, ha láthatjuk,
Ünnep minden hétköznapiunk.
Testünkben a tiszta forrás,
Fölfakadó ősi tudás.

Budapest, 2017. január 6.

SZAVAK A SZÉLRŐL

Tenyerembe vettem aprócska szavakat,
simogatni kezdtem, halljam a hangjukat.
Figyelmem hallgattam, hogy miről mesélnek,
peregtek előttem természeti képek.

Egyik szólott arról, milyen volt az este:
Hold égen a párját: a Vénuszt kereste.
Épp, hogy lenyugodott Nap a horizonton,
erre várt a szellő, feltámadt azonmód.

Leveleket borzolt, szoknyákat lebbentett,
leste, férfinépség szemét mereszti-e?

A másik is látta e huncut szél úrfit.
Csakhogy reggel lévén, erején már újít.
Lekapta egy férfi fejről kalapját,
lány ölébe fújta, ki adott találkát.

A harmadik így szólt: „vihar támadt nyomán;
egész délelőtt fújt, mígnem jött az orkán.
Rengett a föld, ahogy feleség érkezett;
szájából okádott forrót és hideget.”

Negyedik is szót kért: „Nehogy azt higgyétek,
hogy ezzel vége van a mai mesének!
Akár egy tornádó pusztított ökelme,
felkapta a férjét, magához ölelte.

Magasba emelte, körözött ott véle.
Csak hurrikán párja e szélsébségnek,
aztán elcsöndesült és... földre ejtette!”

Budapest, 2017. július 29.

IX. Fejezet

Mesék

APRÓFALVI MESÉK

I.

Jártatok már Aprófalván?
Ha még nem, hát bemutatnám:
Kis szigeten található;
Lakják tündérek és manók.

Kerek erdő veszi körbe,
Onnan jutsz a legelőre.
Csörgedezik Aranypatak,
Lubickolnak aranyhalak.

Bizony cseppek ott a házak,
Építettek ilyet, százat.
Templom tornya kimagaslik,
Kis harangja messze hallik.

Takaros kis utcák, kertek.
Szófogadók a gyerekek.
Szeretnek ők énekelni,
Dalaikat erdő zengi.

Ha kívánod megismerni,
Nem is kell messzire menni.
Hunyd be szemed, tárd ki szíved;
Angyalszárnynon szállnak hírek.

Íránytűd lesz a szeretet,
Elvezet e kis szigetre.
Jusson mese minden napra,
Gyermek, felnőtt hadd hallgassa.

Budapest, 2016. november 24.

ÜNNEPRE KÉSZÜLÜNK

Csak úgy ragyog Aprófalva,
Zsibong apraja és nagya.
Azt jósták a tündérek,
Az idei hosszú tél lesz.

Manók hoztak száraz ágat
A kamrába tűzifának.
Kályhákba már befűtöttek,
Karácsonyra készülődnek.

Gyermekek is segítenek
Lelkesen a felnőtteknek.
Sűrögnek ők is a konyhán,
Kalácsra porcukrot szórják,

Csillag készül, vagy karika,
Kedves kis mese figura.
Szegefűszeggel patkolt narancs;
Szobát betölti illata.

Odakint már sűrű hó hull.
Adventi gyertyák koszorún:
Hit, Remény, Öröm, Szeretet;
Lángjuk egyre fényesebb lesz.

Kis templomnak szól harangja:
Megszületett kis Jézuska!
Alleluja, Alleluja!

Budapest, 2016. november 24.

APRÓFALVI MAJOR

Aprófalva apró népe
Kukorékolásra ébred.
Itt henyélni sosem lehet.
Gazdaasszony korán felkel.

Élet van a majorságban.
Barátkozz e szép világgal!
Mozgolódnak a tyúkólbán,
A baromfik tollászkodnak.

Sorban liba, kacsza, pulyka
Eleségért nyakát nyújtja.
Csőrük szemet szedegeti,
Amit tálba szórtak nekik.

Nyúlnak elég a szénája?
Van-e búza, zab meg árpa?
Sárgarépát is szereti;
Csemegeként eszegeti.

Istállóban a tehenek
Adják a reggeli tejet.
Másikban a lovak, hangost
Ropogtatják az abrakot.

Nézzük most a sertéseket!
Kaptak-e enni eleget?
Gazda füvet kaszált réten,
Megfelezi a kecskéekkel.

Hallhatsz erre hol mekegést,
Csacsi-bőgést, vagy bégetést,
Disznó rőfög, kutya ugat,
Macska egér után kutat.

Csipog, tipeg sok kis csibe,
A kiskacsák - sárga pihe -
Kacsaúsztatóba futnak.
Így múlatják a napjukat.

Nagy nyüzsgés van a majorban;
Látogass el ma vagy holnap.
Meglásd, nagyon megszereted.
Válassz, melyik a kedvenced!?

Budapest, 2016. november 27.

KARÁCSONYI DAL

Aprófalvi ablakokban
Kigyúlnak a fények,
Sok kis gyermek szépen csengő
Hangján zeng az ének.

Karácsonyfát körülállják,
Szívükben szeretet.
Régóta e napot várják,
Felnőttek s gyerekek.

Bármerre mégy a világon
Szeretet ünnepén,
Elérkezett a karácsony
Áldás és békesség.

Csilingelőn, csengőn csendül:
„Csendes éj, szentséges éj”
Mintha szárnyra kelne lelkünk,
Kis Jézuska megszületté!

Aprófalvi ablakokból
Ragyognak a fények,
Gyermek arcon boldog mosoly;
Szívből szól az ének.

*A rajzot: Balogh Szabaszián 6 éves óvódás készítette
a Gyöngyszem óvodában Kótajon.
Felkészítő pedagógus: Nagy Istvánné*

Budapest, 2016. december 23.

MEGÉRKEZETT A TÉL

Befagyott az Aranypatak,
Lehet fakutyázni rajta.
Vigyázz Áron, Julcsi, Bendi!
(Csak) vastag jégre szabad menni!

Csúszik a szán, húzza a ló.
E téli sport oly csuda-jó!
Csengettyű cseng csilingelve;
Kacarásznak a gyerekek.

Nyakukba hull a pelyhes hó,
Csiklandozó, visongtató.
Sajnos hamar sötétedik,
Kinti játék gyorsan telik.

Sapka, kabát és a csizma
Bekerülnek most a sutba.
Forró tea és pirítós
Estére jó ropogtató.

Csendesülni kezd a falu,
Kutyaugatás is halkul.
Hold átveszi birodalmát,
Őrzi tündér s manók álmát.

*A rajzot Horváth Mihály 6 éves óvodás készítette
- felkészítő pedagógus Nagy Istvánné*

Budapest, 2016. december 4.

TAVASZ APRÓFALVÁN

Szél elfújta már a havat,
Felszárította a sarat.
Itt a tavasz – a kikelet!
Készülődnek a gyerekek.

Mindenkinek hátizsákja
Tömve elemózsiával.
Jó lesz, hogyha megéheznek.
Igaz, csak egy napra mennek.

Apróságok csivitelnek.
Sportosan felkerekednek.
Ám mikor a hegyhez érnek,
Figyelmesen körülnéznek:

Új élet a természetben,
Hóvirágok már kikeltek.
Barkafűzre a méhecskék
Rajzanak; első eleség!

Óvó néni figyelmeztet:
„Látni kívántok őzeket?
Netán mókust vagy madarat?
Tegyetek fel hangfogókat!”

Abbamarad a pisszegés
Lesi az erdő rejtekét
A kíváncsi gyermeksereg,
Szemeik kikerekednek.

Az arcokon mosoly fakad,
Vaddisznó raj hegyoldalban;
Csíkos hátú vadmalacot
Végre visongani hallod.

Az őzsuta fél-oldalaz,
A bak egyenesen halad.
Őz gidácska szedi lábát,
El ne hagyja a csapatát.

Mókus ugrik ágról-ágra.
Akrobata mutatványa
Lebilincselő szép látvány.
Ha megáll, hát magot rágcsál.

Tudja az óvódás gyerek,
Kis-mókusok is születtek.
Ekkorra szemük nyitva már,
Odújukat is elhagyják.

-.-

Kerek erdőn kerek tisztás,
Itt lekerül a hátizsák.
Kibontják a szendvicseket,
Jóízűen eszegetnek.

Finomságtól jóllakottan,
Élményekkel megrakodva
Indulnak a kis faluba;
Száz mese lesz otthonukban.

Budapest, 2017. január 15.

NŐVÉRKE

Nővérke alig volt több 150 cm-nél, és ahogy mondani szokták: vasággal együtt sem nyomott többet 50kg-nál.

Nővérke éjszakás nővér volt a kórház sebészeti osztályán, sok kórteremre egyedül.

„Egynapos” sebészeti beavatkozásra mentem. A műtét után haza mehetek – mondta az orvos. Egy váratlan komplikáció miatt azonban a vérzést fél óra próbálkozás után sem sikerült elállítani.

„Itt kell maradnia, amíg a vérzés eláll, de ha nem szűnik meg, egy nagyobb műtéttel az eret elzárjuk” – mondta ki a szentenciát az orvos, és tüstént telefonált betegszállítóért. Így lett a fél órából háromnapi kórházi ágyban fekvés.

A régi építésű épületben egy 10 ágyas kórterembe fektettek. Öt ágy állt az egyik hosszú fal mentén, katonás rendben, a másik öt a szembeni oldalon. A terem méretére jellemző, hogy a két ágysor között elfért még egy hosszú asztal is székekkel. Én pedig feküdtem, felkelni nem volt szabad, enni sem kaptam. Volt tehát időm a szobatársak megfigyelésére.

A kórteremben nagyrészt emésztőszervi betegséggel műtött betegek gyógyultak. Jobbról mellettem egy fiatalember éppen haza készülődött, már három hónapja bent feküdt, súlyos gynoműtétje volt. Nekem, mint új betegnek el kellett mesélnie az egész kórtörténetét. Már alig várta, hogy édesanyja házi főztjét megkóstolhassa. Tele volt optimizmussal – de a nővér arcáról mást olvastam le. Bal szomszédom frissen műtött, 10 percenként becsengette a nővért, csináljon már vele valamit, a drén-csővön át kifolyó nedvek már a lepedőjén csordogálnak. A nővér hozott egy nagy köteg papírvattát, tegye azt a sebre, és ha átázik, cserélje. Átázott, nem nyúlt tiszta vattáért, hanem ismét a nővérhívót nyomogatta. Megszólítottam: ott van mellette a tiszta vatta. De ő csak mogorván rám nézett, és most már hangosan kiabált a nővér után. Egész délután zsörtölődött, megváltás volt, mikor végre elaludt.

Ólomlábakkal vánszorgott előre a nagyóra mutatója, s lassan beesteledett. 8 órakor a délutános nővér átadta az ügyeletet Nővérkének.

Nővérke minden ágynál megállt, ismerősen üdvözölte a régieket, az újaktól érdeklődött, miben kérnek segítséget. És amikor mindent rendben talált, a szomszéd kórteremben folytatta útját. De előtte még eloltotta a villanyt, és jó éjszakát kívánt.

Nem vagyok különösebben jó alvó, a szokatlan helyzet maradék álmomat is elverte. Így meg tudtam figyelni, hogy Nővérke úgy óránként bejött, gumitalpú cipőjében nesztelen surrant az ágyak között, Megállapította, hogy minden rendben, és ahogy jött, épp olyan csendben kisurrant a teremből.

Késő délután egy új beteget hoztak a velem szembeni üres ágyra. Idős bácsi volt, becslésem szerint 70 éves körüli, körülbelül 180 cm és legalább 120 kiló. Két beteg-hordó fiú csak ügyelbajjal tudta ágyba fektetni. Mindkét lába vastagon bekötözve, elhanyagolt cukorbetegsége szomorú következményeként. Hallgatag ember volt, akkor se válaszolt egyetlen kérdésre sem, ha éppen nem aludt. A takaró alatt nyilván égett sebes lába, ezért addig fészkelődött, míg az ágy rácsán kidugta a lábait. Két jókora mezítelen talp bámult rám, meredten.

Nővérke besurrant, körútján megállt a két lábnál

– Ejnye, bácsi, ezt nem szabad, még megfázik, tessék visszahúzni!

Mondhatta volna egyenest a falnak is. Az Öreg meg se rezzen. Nővérke mellé lépett, s hóna alá nyúlva nagy keservesen visszahúzta a párnára. Kiment, térült-fordult, a két láb megint kívül a rácson. Nagy sóhajtas, s kezdődött előlről a közelharc.

A kórterem unalmas csendjét ekkor különös zeneszó töltötte be: ketten adták elő, a szomszédom és az Öreg. A szomszéd irgalmatlanul hangosan, a hangskála összes húrján játszva horkolt. Akkor bekapcsolódott a basszus is: az öreg folyamatosan és óriási hangerővel fújta alfelének trombitáját. Most tessék elaludni!

Az említett koncert végeztével csak halk szuszogás hallatszott a tíz ágy felől.

Úgy tizenegyet mutatott az óra, amikor a nesztelen léptek újra végig tipegtek a kórtermen. Amikor az Öreghez ért, Nővérke megtorpant. Kifinomult érzékei bajt jeleztek. Fellebben-tette a takarót.

– Jaj, bácsi! A kezébe adtam a csengőt, ha valami kell, csak jelezen. Miért nem szólt, hogy segítség kellene? Most még a lepedőt is ki kell cserélnem maga alatt!

Az Öreg nyitott szemmel feküdt, de meg sem rezdült, mint-ha nem is hozzá beszélnének.

Nővérke kisietett. Gondoltam, segítséget hoz, talán az ügyeletes beteghordó férfit. Ám nemsokára csak egy lavór meleg vízzel, tiszta lepedővel tért vissza. Nagy erőlködéssel lehúzta a pizsamát, tisztára mosta a beteget, alá tett egy tiszta kendőt.

És következett a lepedő csere. Először a szennyest kellett eltávolítani. A kórházi protokoll szerint minden beteg alatt két lepedő van, az egyik félbe hajtva csak deréktól lefelé, hogy hasonló esetekben könnyebb legyen a csere.

Ezután a következő jelenetek játszódtak le: Nővérke nagy keservesen bal oldalára fordította a nagy testet.

– Bácsi, kapaszkodjon a jobb kezével az ágy szélébe, hogy ne forduljon vissza, amíg kiveszem a lepedőt. Tessék jól kapaszkodni!

Az öreg, mintha nem is hallotta volna, visszahuppant. Nővérke újra nekiveselkedett, s mivel együttműködést most sem sikerült elérnie, bal kezével nagy keservesen oldalt fordulva tartotta a páciens-t. Közben jobb-jával alaposan a beteg alá gyűrte a lepedőt. Ezután átment az ágy másik oldalára, s mivel támogatást most sem kapott, fél kézzel ismét oldalán tartotta az Öreg-et, hogy a begyűrt lepedőt kihúzhassa alóla.

Hasonló módon került helyére a tiszta lepedő. Fordítás balra, megtartás, lepedő alagyűrés, a másik oldalról ellenkező irányban ugyanígy, áthúzva a tisztát a beteg teste alatt. Gondosan elsimította mindkét oldalon, tiszta pizsama nadrág, végül gondosan betakargatta.

Egész idő alatt csak halkán beszélt a bácsihoz, hiábavalón kérve a segítséget, szeretettel, egyetlen indulatos szó nélkül.

Nagyot sóhajtott, és egy percre leült pihenni az ágy szélére.

Aztán összeszedte a szennyest, a lavórt, és nehéz léptekkel kiosont a kórteremből. Mikor elhaladt mellettem, csak egy fáradt mosolyt láttam az arcán.

Éjfélkor – már félálomban – láttam, ahogy egy jóságos tündér elsuhant az ágyak között...

(A történet megtörtént eset, Nővérke már nyugdíjban, Isten adjon Neki hosszú, békés öregkort!)

2016. május.

Bánlaky László

POROS ÚTON

A legény komótosan ballagott a földúton. Mehetett volna a szomszéd faluig az országúton is, de nagy kerülőt kellett volna tennie. Ilyenkor erre senki sem járt, csak akinek itt volt birtoka. Az út egyik oldalán érett búzatáblák várták az aratókat, a másik oldalon napraforgó és kukoricaföldek váltogatták egymást. El-nézte a sárguló kalászek között, és a tábla szélén az elmaradha-tatlan pipacsot, búzavirágot, bogáncsból kalapjára négylevelű lóherét formált. Három asszony krumplit szedett egy zsákba, jó ára van most az újkrumplinak a városban.

Az út enyhén emelkedett, már látta a szomszéd falu temp-lomának tornyát. Oda igyekezett, abba a faluba.

A kaptató tetején lepihent egy kicsit egy eperfa alá. Cigaret-tát sodort.

Pár hónapja búcsú volt abban a faluban, néhány cimborájá-val ő is átjött egy kicsit mulatni. Ahogy szokás volt ilyenkor, estefelé táncsal zárták az ünnepet. Jó idő esetén a szabadban, ha pedig esett, behúzódtak a „kultúrba”.

A haverok már mind kiszemelték, kiket hívnak táncba, a le-gény azonban nem látott magának valót. Ült az asztalnál egy pohár sörrel, nézte a táncolókat. A városból hívott zenészek – kívánság szerint – leginkább tangót, vagy csárdást játszottak. A lassan leereszkedő alkonyatban az utcai lámpa gyér fénye mellé néhány fáklya is előkerült, a lángok pajkosan vibráltak a tánco-sokon.

A legény sóhajtott. Félszege a székhez ragasztotta. „Ma is úgy lesz, ahogy máskor” – gondolta. Nem volt jó táncos, nem akarta, hogy megmosolyogják.

Karcsú lány, szép barna copffal, a tánctól felhevülten leült az asztalához. Colát ivott.

„Nem láttalak a táncolók között” – szólította meg a legényt.

Ő zavartan vallotta be táncudásbéli hiányosságait.

„Gyere, ne szégyelld, én sem vagyok primadonna!”

Későre járt, mire kialudtak a fáklyák.

„Hazakísérhetlek?” – kérdezte a legény.

„Kedves fiú vagy, nem bánom.”

Szóttanul mentek egymás mellett. A legény szólalt meg először:

„Én szívesen találkoznék veled máskor is.”

„Jó, nem bánom. És ha van számítógéped, beszélgethetünk gyakrabban is.”

„Nekem még nincs” – vallotta be a legény. De a mobilon tudok SMS-t küldeni.

Ezután minden nap jöttek-mentek az üzenetek. A legény mesélt a családi gazdaságról, jövő héten aratnak; a lány a városi varrodáról, ahol dolgozott.

A legény néha beutazott a városba a lány elé. Rótták az utcákat, kirakatokat nézegettek, a legény meghívta a lányt egy üdítőre vagy fagylaltra.

A legény először óvatosan nyúlt a lány keze után, s mivel a kéz melegen simult az övébe, egy ügyetlen csókkal is próbálkozott. Jóleső borzongás futott végig a testén, amikor a lány visszacsókolta. Találkozásaik ezután csókkal kezdődtek, és csókkal búcsúztak egymástól. A lány sokáig integetett a távozó busz után.

Boldog volt a legény, vidámabban ment a munka is. Azon járt az esze, mikorra lesz elég pénze jegygyűrré. Szerelemről ugyan soha nem esett szó köztük, de mindketten érezték: több ez a kapcsolat egyszerű barátságnál.

Tegnap is jött egy SMS: örülne a lány, ha meglátogatná.

Izgatottan várta a vasárnapot, felöltözött rendesen, és úgy döntött, a rövidebb utat választja, hogy hamarabb odaérjen.

Elnyomta a cikket, indult lefelé az úton. A falu határában megállt, igazított a nyakkendőjén, és egy papír-zsebkendővel letisztította cipőjét az út porától.

Kedvesen fogadták. A lány süteménnyel, borral kínálta.

A beszélgetés akadozva indult. A lány zavartnak látszott. Mikor magukra maradtak, csendesen megszólalt: levelet kapott régi udvarlójától, aki most tiszti iskolán van. Megígérte, hogy majd ír, de csak egy karácsonyi, névnapi levél jött csupán. Most végzett az egyetemen, hadnagy lesz a seregben. Hívja a lányt az eskütételre, és régi kapcsolatokra hivatkozva vegye a lány ezt a levelet lánykérésnek is.

A legény előtt egy pillanatra elsötétült a világ. Csalódás és gyűlölet váltogatták egymást a lelkében. Hiszen nem erre számított. Úgy érezte, megcsalták.

Jó ideig nem tudott megszólalni. Vadul kergették fejében egymást a gondolatok. Mostanáig sosem beszéltek róla, lehet, hogy csak az ő álmaiban élt egy boldog házasság reménye? Vé-gigfutott benne a felismerés: egy tiszti sarzsi, biztos jövő; mi-csoda lehetőség egy varrónő számára!

Rövid hallgatás után erőt vett magán. Félig telt pohara után nyúlt, és a bort egy hajtásra kiitta – ahogy apja szokta reggel a pálinkát. Felállt az asztal mellől.

„Akkor most én búcsúszom” – és a kalapja után nyúlt.

„Igen, így lesz jó” – válaszolt a lány, és még utoljára hosszan megcsókolta a legényt.

Most már ráért. Az országút felé ment.

A falu széléről visszanézett.

Nem integetett utána senki...

Budapest, 2017. január 10.

Bánlaky László

JÉZUSKA VÁRÁS JEGYÉBEN

(Részlet a „MIÉRT” című önéletrajzi írásomból)

Gyermekkorom óta számomra legszebb ünnep a szentkarácsony. Alig, hogy eljött január hatodika, Vízkereszt napja, karácsonyfánktól elbúcsúzva, máris kezdtem számolni, hányat kell még aludni, mire újra jön majd az Angyalka!

Hatvankilenc Karácsony! Istenem! Hogyan is teltek ezek az évek? Nehogy azt higgyétek, ajándék utáni vágy volt az egyetlen, mely előre vetítette bennem a csodát.

Leginkább a karácsonyfa illatát vártam. Ilyenkor úgy éreztem, kis szobánkba költözött Erdély minden fenyőfája. Mindig a legszebb, legmagasabb karácsonyfa: padlótól a mennyezetig ágait nyújtotta, s töltötte be illatával szobánkat.

Háború után lévén, szaloncukor, csokoládé nem került ágaira. Édes szülém leleménye mégis varázslatossá tette számunkra ezt az ünnepet. Édesanyám leány korában, mintha megérezte volna, lesz még ínségesebb idő. A szaloncukor sztanioljait, szelyempapírait szépen kisimította, egymásra rakosgatva masnival átkötötte, mely így átvészelte a világháborút, boldog békeidőt számunkra megőrizte.

Hogy mi került később ebbe? Édesapánk ügyes kézzel fadarbkákat faragott, szaloncukrot formázott. Így mi nem is tudtuk akkor, hogy más is lehetne benne.

Karácsonyfa-díszeket, figurákat mézeset, magunk készítettük el. A fahéj édes, bódító illata azóta, karácsonyi hangulatot idézi fel számomra. Arany-ezüst diót hogyan készítették, nem tudom; de mikor a gyertyák fénye megvilágította őket, csillogott, villogott minden körülötte; s a zöld tűlevelek mosolygós, piros almát rejtegettek.

Szólt a „Mennyből az Angyal”! Családunknak felnőtt tagjai átszellemült arccal énekelték boldogan. Így mi gyermekek is gyorsan megtanultuk. Még gyenge hangocskáinkkal, hozzájuk csatlakoztunk. Ezáltal úgy tűnt, mintha az angyalok valóban Földre szálltak volna.

Leginkább a „Csendes Éj, Szentséges Éj” volt az én kedvencem. Leültem a szőnyegre a fa alá. Felfelé nézve a csúcson lévő csillagra, hosszú időn át énekeltem áhítattal... Ilyenkor úgy éreztem, én is ott ülök Mária mellett, gyönyörködve Krisztus Gyermeke mosolyában.

Szívemben ezzel a felemelő érzéssel nőtem fel, s vártam évről-évre a legcsodálatosabb ünnepet.

Kérditek, milyen ajándékokat kaptunk? Nos! Amit sose felejtetek el: Klára tántitól: E G Y N A R A N C S O T !!!

Igen, igen! Minden gyermek örömmel nyújtotta kezét A narancsért! Csodálatos volt, ahogy a hófödte erdélyi bércek közé varázsolta Dél gyümölcsét! Meg is becsültük a szeretettel adott ajándékot. Minden nap ünnepélyesen kibontottunk egyet! Gerezdekre vágva szétosztottuk testvériesen, s fenyőillat mellett ízlelgettük szülők, gyerekek egyaránt. Hiszen abban az időben, évente egyszer hoztak ilyen egzotikus termést a mi kis városunkba.

Ez volt az az ünnep, amikor nem csak a felnőttek, de mi gyerekek is fenn lehettünk késő éjszakáig. Az éjféli misére készülődvé nagyon melegen kellett felöltöznünk. Emlékezetem szerint, nálunk mindig fehér volt a karácsony. Már jóval előtte leesett az első hó, s kitartott márciusig.

Ropogott kis csizmánk alatt az este frissen hullott, de akkorra már lefagyott hótakaró. Nem igen beszélünk, hiszen ki-mondva, mint jégcsap roppant volna levegőben a szó, oly hideg volt. Kipirult arccal, csillogó szemmel tapostuk a szűz havat. Hogy aztán templomba megérkezve, megérezzük:

„Mennybe mentünk!”

Kinn hagytuk a csillagot, a kék eget, kinn hagytuk a hideget.
Orgona hangja fogadott bennünket. Zengett az ének szüntelen,
s előttünk megjelent az Angyal: Ünnepeljünk együtt:

„Kis Jézus született!”

Mondjátok, változott-e ennyi év után valamit is a Karácsony? Nem járja át mindenki szívét ma is világszerte a szeretet érzése? Ünneplőbe öltözteti testét s lelkét az emberiség. Zeng a halleluja, s ki-ki a maga JÉZUSKÁJÁT várja!

Tudom! Sokan vannak, kik most velem vitába szállnak: „Nem erről szól ma már a karácsony!” „Nézz csak körül a városban; az emberek, mint lótnak, futnak minél drágább ajándék után!”

Erre én csak azt felelném: „EMBEREK!” „EGY PERCRE ÁLLJATOK MEG!” Mikor este kigyúlnak a karácsonyi fények, nézzetek a szívetekbe! Ott, biztos vagyok benne, megjelenik a fényes csillag: a SZERETET! Szemünk előtt ott a betlehemi jászol, a Megváltó Kisdeddel.

Kérlek hát Benneteket: Énekeljük együtt: a szeretet himnuszát mutassunk példát önfeláldozással, cselekedettel, mely tartson ki bennünk: EGÉSZ ÉVBEN! ÁMEN!

Budapest, 2014. december 24.

B. Moravetz Edit

Tartalomjegyzék

Bánlaky László versei.....	5
Ő-év búcsúztató.....	6
Állatkertben.....	7
Mackó úr kalandjai.....	8
Tavaszi szél.....	10
Ott, ahol.....	11
A megcsalt isten.....	12
A Dunán.....	13
Kápolnásnyék.....	14
Kis szerelmes vers.....	17
Véletlen volt-e.....	18
Vágyam varázsszőnyegén.....	19
Elmélkedés.....	20
Igézet.....	21
Égi találkozó.....	22
Inspiráció.....	23
Tűsarok.....	24
Csillagpár az égen.....	25
Hársfák alatt.....	26
Miért küzdesz.....	27
Már nem... ..	28
B. Moravetz Edith versei.....	29
I. Fejezet: Ünnepek.....	29
2016. UTOLSÓ ÓRÁI.....	30
„AVIS MARTIS”.....	31
2017.....	32
CSILLAGSZEMŰNEK.....	34
DECEMBER 31. 24 h 00’.....	35
EMLÉKKÖNYVBE.....	36
FÖLDANYÁNK, TE DRÁGA.....	37
LÉGTÜNEMÉNYTAN.....	38
KETTŐEZERTIZENHÉT.....	40

II. Fejezet: Költészet.....	41
A KÖLTŐ DOLGA	42
A NAPISTENHEZ	43
AKÁR CSAK A RÓZSA.....	44
ELÉG LENNE	44
ÉS MEGSZÜLETETT	45
INCSELKEDÉS.....	46
JÉGESŐ SEM ÁRTHAT	48
JÓTANÁCS J. J.-nek	50
KEVÉS CSUPÁN AZ ELHATÁROZÁS	51
LETETTEM VOKSOMAT	52
NEHÉZ A KÖLTŐ DOLGA	53
ÖTSZÁZADIK.....	54
SZAVAMAT EMELEM.....	55
SZAVAK SZABADON	56
SZÁRBA SZÖKKENT GONDOLATOK	58
SZÍVEMBŐL EGY DARAB	59
III. Fejezet: Életképek	61
A CSODÁK KERTJE.....	62
A NAP HÁZA	64
ÁRON, A SZERELMEM	65
BESZÉDES CSEND.....	66
BIZTATÁS	68
EMLÉKET IDÉZŐ TÜCSÖK-ZENE	70
ELSŐ SZERELEM	71
BŐRÖM ALATT IS.....	72
CSAK NÉZEM.....	75
CSAK SORJÁBAN, SZÉPEN.....	76
CSALÓDÁS	78
ÉBREDÉS A NAGYVÁROSBAN.....	79
ÉDESANYÁM ÉDESANYJA.....	80
HATÁRTALAN BOLDOGSÁG.....	81
HÁLÁS SZÍVVEL	82
KINEK A BÖLCSŐJÉT.....	83

IGAZ TÖRTÉNETEK	84
MEMENTO	86
MIÉRT URAM? Ó MONDD MIÉRT?	88
MOST MÁR TUDOD	89
NYITOTT SZEMMEL ÁLMODNI	90
ÖNZETLENSÉG - VILLANÓFÉNYBEN	91
RECEPT AZ ÉLETHEZ	92
REJTETT SZENTÉLY	93
TÉL DEREKÁN	94
TURPIS TECHNIKA	95
ZARÁNDOKLAT	96
IV. Fejezet: Hit.....	97
BUZDÍTÁS.....	98
ESTI GONDOLATOK	100
HAJNALI IMA	101
HÚSVÉTI KÖNYÖRGÉS	102
HOGYHA ÉN LEHETNÉK	104
KI HIMNUSZT ZENG	105
MI DOLGOM MÉG	106
NEKED ADOM.....	106
TITOKZATOS ÉJ NYOMÁBAN.....	107
VIHAROS PILLANATOK.....	108
V. Fejezet: Szerelem.....	109
ELJÖTT A VÁRVA-VÁRT PILLANAT	110
HOGYAN IS KEZDŐDÖTT	111
IN MEMORIAM	112
„KELL MÉG EGY ÖLELÉS”	114
„KÉT ÖSSZEILLŐ EMBER”	115
KÖNNYEK ÉLETE	116
VAN-E IGAZ SZERELEM	117
MACSKA-EGÉR JÁTÉK	118
UJJONG A LELKEM	120
VÍZIÓ.....	122

VI. Fejezet: Hazafias versek.....	123
MEGSZÓLALT AZ ÖRÖMÓDA.....	124
NAGYSZOMBATON.....	125
TÚZZEL NE JÁJTSSZ.....	126
ÚJRA ITTHON.....	127
ÜZENET AZ ÓHAZÁBÓL.....	128
VIPERAMARÁS	130
VII. Fejezet: Álomképek – Legendák	131
A KESKENYLEVELŰ GYAPJÚSÁS.....	132
„CSILLAGOK KÖZÖTT FÉNYESSÉGES CSILLAG”	134
EGÉSZSÉGÜGYI PROBLÉMA	136
ÉBREDÉS	138
MOSTANÁBAN.....	139
FEKETE-TÓ LEGENDÁJA	140
TAVASZI REMÉNY	142
VIII. Fejezet: Természet.....	143
A SZABADSÁG MADARA	144
ÉJSZAKAI TALÁLKOZÁS.....	145
CSAK EGY KICSINY RÓZSA	146
CSALOGATÓ NAPLEMENTE.....	148
HAJNALI VIHAR.....	150
HANGULATOS HAJNAL	151
KICSAPONGÁS.....	152
MÁMOROS ÉJSZAKÁNK.....	153
NE SZERESD TÚL A VIRÁGOD.....	154
PIROS PIPACS S BÚZAVIRÁG ÜZENETE	155
SZAVAK A SZÉLRŐL	156
IX. Fejezet: Mesék	157
APRÓFALVI MESÉK	158
ÜNNEPRE KÉSZÜLÜNK	159
APRÓFALVI MAJOR.....	160
KARÁCSONYI DAL	162
MEGÉRKEZETT A TÉL.....	164
TAVASZ APRÓFALVÁN	166

NŐVÉRKE	168
POROS ÚTON.....	172
JÉZUSKA VÁRÁS JEGYÉBEN.....	175
Tartalomjegyzék	178

Verskötet lesz

Csalogatón csillog a Villancsó,
csábszavára Szárnyaló Vágyaink,
papirosra vetett, szépen hangzó
rímekbe foglaltuk az álmaink.

Azóta is egyre csak álmodunk,
verseink gyűlnek asztalfiókban.
Kellene új kötet, lenne vágyunk,
címet keresünk, egy csattanósat.

Született is ötletünk, seregnyi,
nézzed - szólt nejem, a cím már megvan:
legyen szomorú, legyen vidám is:
ACÉLSZÜRKE PIPACSPIROSBAN

2 690 Ft

www.holnapmagazin.hu